

Ole Skjerbæk Madsen:

Salige er I!

Fra "I Mesterens Lys":
Inspirationer og taler over Bjergprædikenen.

Forlaget KONTRAST

Ole Skjerbæk Madsen:

Salige er I !

**Inspirationer og taler over Bjergprædikenen fra ”I
Mesterens Lys”**

Copyright: Ole Skjerbæk Madsen.

Tryk: Forlaget KONTRAST.

ISBN 87-87951-71-1

Udgivet 1999 af Forlaget KONTRAST

Skovbovænget 48, 3500 Værløse

Indhold

Forord.		Side 4
1.	Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen.	Side 7
2.	Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres.	Side 13
3.	Salige er de, som sørger, for de skal trøstes.	Side 18
4.	Salige er de sagtmødige, for de skal arve jorden.	Side 23
5.	Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes.	Side 28
6.	Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed.	Side 33
7.	Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud.	Side 37
8.	Salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn.	Side 42
9.	Salige er de, som forfølges på grund af retfærdigheden, for himmeriget er deres.	Side 48
	Discipelskab i Mesterens Lys.	Side 53

Forord

"I Mesterens Lys" er en serie åndelige møder, som begyndte i maj 1995 i København, men siden har bredt sig til flere steder i landet. Fra efteråret 1998 vil man kunne deltage i møder 9 steder landet. Men "I Mesterens Lys" har også udviklet sig på andre måder. Denne vækst er ikke mindst muliggjort af en stor økonomisk støtte fra Den nordisk kristne Buddhistsmission, Dansk Afdeling.

Vi har deltaget på helsemesser, vi har indbudt til introduktionskurser i discipelskab under overskriften "Et helt nyt liv", vi har bedt med mennesker om indre helbredelse, fysisk helbredelse og personlighedens genoprettelse ved forbønsaftener, og vore møder har smittet af på de menigheder, som lokalt er medindbydere til "I Mesterens Lys". I efteråret 1998 føjedes endnu et element til projektet, nemlig "Helings tjenester for jorden og menneskeheden", som finder sted på aftener med fuldmåne og således benytter hele den lyssymbolik, som knytter sig til fuldmånedage; denne symbolik udfoldes således i indledningen til helings tjenesten:

"Helings tjenesten i aften finder sted ved fuldmåne, fordi tjenesten har med lyset at gøre.

Når det er fuldmåne, oplever vi et døgn med stor indstrømning af lys: solens lys i dagens timer og solens lys reflekteret af en fuld måne om natten. Som solens lys og varme lader os erkende solen, således kender vi Guds kærlighed igennem Guds Ord, d.v.s. Sønnen, og igennem Guds Ånd. Og som månen reflekterer solens lys og sender det videre, er vi kaldet til at dele Guds kærlighed med hinanden, skinne som lys af Guds lys.

Det skabte lys peger altså hen på Gud, det uskabte lys. Tjenesten åbner os for Guds Lys af hellighed, renhed og kærlighed. Tjenesten åbenbarer Guds herlighed; det er Guds nærvær i verden.

Men lyset er skjult for mange, fordi de vandrer som i blinde, men når Lyset er skjult farer vi vild. Derfor lever menneskeheden, jorden og dens væsener som i mørke, derfor lider skabningen og længes efter frihed, og derfor møder vi Lyset under et modsigelses tegn, korset. Ordet fødtes ind i lidelsens verden i Mesteren Jesus, og det sande Lys ofrede sig og gav sig ind i mørket ved Mesterens lidelse på korset, men Lyset var ved Mesterens lidelse og død i Mørket, og Mørket greb det ikke; derfor gennembrød Lyset mørket og Mesteren stod op af de døde til liv for verden.

Tjenesten mediterer over lyset og beder om dets åbenbarelse, og vi tror, at Gud hører bønner, så at tjenesten selv bliver et af Guds redskaber til Lysets gennembrud i jordens mørke.

Vi vil udføre tjenesten som dem, der af Guds godhed og velvilje, er blevet Lysets børn, og som har lært den tjenende kærlighed at kende hos vor Mester Jesus. Vi længes efter at gå ind i Lysets rige, og vi ved, at vi hører hjemme dér, men vi har ikke ro på os og føler ingen fred ved at gå ind i Lyset uden at andre mennesker og jordens skabninger også er med."

Denne nye tjeneste indenfor "I Mesterens Lys" er et godt udtryk for intentionen med hele konceptet. Vi ønsker at være disciple af Jesus i det nye åndelige miljø, som udvikler sig i disse

årtier - under betegnelser som alternativ helbredelse og livsstil, New Age, holisme o.s.v., og som samler sig i forskellige netværk.

Vi ønsker som Jesu disciple at være nærværende i dette åndelige miljø, at lære af det, men samtidig være os selv med den erfaring, som er vor, og som udspringer af en enkel tro på Jesus som Guds Søn og Menneskesøn og af mødet med ham som Mester og Frelser. Denne intention kommer klart til udtryk i den indledende påkaldelse og proklamation fra den oprindelige "I Mesterens Lys" tjeneste, som altså også er rammen om de undervisninger eller prædikener, som er samlet i denne bog:

*Jesus, Retfærdighedens Konge,
Guds Søn og menneskesøn!
Send os dit lys og din sandhed.*

*Jesus, Verdens Lys,
Guds Søn og menneskesøn!
Vi ønsker at sidde ved dine fødder
og modtage dit ord i hjerte og tanke.*

*Jesus, Retfærdighedens Konge,
Guds Søn og menneskesøn!
Send os dit lys og din sandhed.*

Bogen rummer ud over talerne fra "I Mesterens Lys" også et foredrag, "Discipelskab i Mesterens lys". Foredraget blev første gang holdt ved udstillingen Krop-Sind-Ånd i Falconercentret, 2. februar 1997. Også dette foredrag har et dialogisk sigte, og forsøger at formidle en discipels erfaring og refleksioner herover fra mødet med Mesteren Jesus som sand Gud og sandt menneske til andre åndeligt søgende, til andre mennesker undervejs. Det er en overvejelse over vor forståelse af Jesus som Mesteren, som Guds Ord og dermed som den universelle lærer, den, der omtaler sig selv med udsagnet: Jeg Er Vejen Sandheden og Livet! - sammenlignet med mester-forståelsen i den teosofisk inspirerede del af den nye spiritualitet.

Det hører med til vor forståelse af Jesus som Mesteren, at han stadig underviser os ved Helligånden, Guds Ånd. Denne undervisning består for det første i, at Helligånden gør Jesu liv og undervisning levende for os, så at ordene i Bibelen bliver her og nu ord - om Gud og om os. For det andet underviser Jesus os ved Helligånden ved sin direkte tale eller henvendelse til os - i profetier eller inspirationer, ved syner og drømme, ved visdoms- og kundskabsord. Endelig bor Jesus ved troen i vore hjerter, sådan at han bliver Guds Kærlighedsord til os i vort sande center, i vor ånd, og som sådan genopretter han ved Helligånden vor sande indre struktur, vor Guds billedlighed, vor indre lytten til Guds stemme; han sætter samvittigheden fri. Mesteren underviser os altså ved Helligånden i et trefoldigt vidnesbyrd - gennem det i Bibelen åbenbarede ord, ved sin direkte tale til os og ved sit nærvær i vore hjerter - og i dette trefoldige vidnesbyrd er han Ordet, som blev menneske, Guds skabende Ord.

Undervisningerne eller talerne ved "I Mesterens Lys", som er gengivet i nærværende bog, udfolder dels Jesu undervisning, sådan som den møder os i Bjergprædikenen, og gengiver dels inspirationer, som Mesteren Jesus har givet mig i forberedelsen af undervisningen - når jeg reflekterede over saligprisningerne, ofte ude i naturen.

Inspirationerne i forbindelse med I Mesterens Lys udspringer af en stilhedens dialog med Gud Far, Ordet (d.v.s. Mesteren Jesus) og Helligånden. Ofte kommer inspirationen som en intuitiv fornemmelse af eller en i Ét nu givet oplevelse af, hvad der ligger Gud på hjerte, andre gange nærmest som en tankerække, som bare skal iklædes ord, nogle gange begynder den med et ord, som må fremsiges eller nedskrives - og resten kommer af sig selv.

Inspirationen er altså en åbenbaringsgave i lighed med profeti, kundskab og visdom (sådan som Paulus nævner det i 1. Korintherbrev); som al profeti handler det om at tale på vegne af Gud og udtrykke, hvad der ligger Gud på sinde. Den, der får et profetisk budskab, er forpligtet på tro at gengive, hvad Gud har betroet hende eller ham; indholdet er Guds, men formen er som regel den profeterendes ansvar - i forhold til den situation, budskabet skal afleveres i.

Jeg har valgt at kalde denne type profetier for inspirationer, fordi jeg ikke ønsker dem forvekslet med profeti forstået som forudsigelse af fremtiden. Jeg har heller ikke brugt ordet kanalisering om de profetiske budskaber, fordi det dels kan associere en nærmest mediumistisk viderebringelse af et budskab, et ordret diktat, som var "profeten" et slags postbud, men også fordi kanalisering ofte associeres med en meget bred kontakt til den åndelige verden (hierarkiet, engle, rumfolk, sjælen eller det højere selv), mens inspiration eller profeti i nytestamentlig forstand handler om en kontakt med Gud (Fader, Søn og Helligånd), som udspringer af en stadig kommunikation med Gud i et levende fællesskab med Gud.

Ordet inspiration er et beskedent udtryk for en stærk åndelig erfaring af kommunikation med Gud - et budskab betroet "profeten" af Gud, modtaget og personligt tilegnet for dernæst at formidles i de sammenhænge, "profeten" sendes til.

I anmeldelserne af min tidligere bog "Discipelskab i Mesterens lys" blev der spurgt om, hvordan jeg sikrede mig, at inspirationerne var fra Gud, om de blev prøvet af andre, sådan som Paulus foreslår. Bestyrelsen for "I Mesterens Lys projektet" får hver eneste inspiration tilsendt, og giver mig tilbagemelding om, hvordan de vurderer indhold og form.

Det er min bøn, at læserne må finde en genkendelse i deres ånd af Mesterens tale og Guds kærligheds Ord ved læsningen af bogens undervisninger.

Ole Skjerbæk Madsen

Kyndelmisse 1999

1

”Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!”

(Matt. 5,48)

Den serie taler, som er samlet i bogen ”Salige er I”, stammer fra en række aftenmøder under overskriften ”I MESTERENS LYS”, og Mesteren er Jesus! Vi møder Jesus med en ganske bestemt forventning til ham eller ud fra en ganske bestemt erfaring, nemlig, at Jesus er vor Mester eller Lærer, og at han, skønt han levede for 2000 år siden, stadig er den nærværende og levende Mester eller Lærer. Vi er sammen ud fra en erfaring af eller forventning om, at Jesus stadig kalder mennesker ind i et lærer-elev-forhold eller mester-discipel-forhold.

Det er muligt at lære af Jesus, dels ved at fordybe sig i hans lære og liv sådan som der berettes om det i Det nye Testamente, og dels ved at lukke hjertet, tankerne og sindet op for hans undervisning af os i dag gennem Guds Ånd, Helligånden. Guds Ånd gør på den ene side Jesu ord i Det nye Testamente levende for os og indgiver os på den anden side inspirationer, tanker, billeder og visioner, som her og nu er Jesu undervisning af os. De to måder, Jesus således underviser os på, er ikke i modstrid med hinanden; de inspirationer Jesus giver os i dag, spontant, her og nu ved Helligånden er ganske vist en tale rettet direkte til os og ind i vor tid, men indholdet er ikke i modstrid med, hvad Jesus tidligere har sagt og gjort, for Jesus er den samme Mester og Lærer som han var for 2000 år siden. Rent faktisk er Jesu undervisning dengang en hjælp til her og nu at skelne mellem de stemmer, der i dag vil kontakte os i vort indre menneske.

Jeg vil gerne indledningsvist citere en tekst fra Bjergprædikenen og derefter lidt fra Det gamle Testamente. Herefter vil jeg dele en inspiration, som Jesus gav mig tidligt på sommeren, og som belyser, hvad Jesus vil os med sin undervisning i Bjergprædikenen, så at vi bedre vokser ind i discipelfællesskabet med ham.

Matt. 5,13-16:

”I er jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det så saltet med? Det duer ikke til andet end at smides ud og trampes ned af mennesker. I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene.”

3. Mos. 19,1-2:

”Herren talte til Moses og sagde: Tal til hele israeliternes menighed og sig til dem: I skal være hellige, for jeg, Herren, jeres Gud, er hellig.”

Derefter taler Gud om at ære sine forældre, holde sabbatten, ære Gud, lade lidt korn og druer blive uhøstede tilbage efter høsten, for at den fremmede og den fattige kan blive Ø mæt. Men inden jeg går videre med konkretiseringen af at være lys og salt, at være hellig som Gud og fuldkommen som vor himmelske fader, lad mig dele den nævnte inspiration fra forsommeren:

Hvad er den sande menneskenatur, siger Mesteren, andet end dette ene: med alt, hvad du er, har, gør og siger at være hellig ligesom Han, der sendte mig er hellig, og ligesom jeg er hellig.

Gud er hellig, og Guds hellighed har at gøre med, hvem Gud er. Guds hellighed er, at Gud er tro mod sit væsen og ikke lader sig påvirke til at være andet end den, Gud er. Guds hellighed er hans væsens uforanderlighed, hans renhed, udelte kærlighed, fylden af liv. Guds hellighed er skjult i Guds ubegribelighed og uerkendelighed, og dog må Gud hilses med serafernes sang: "Hellig, hellig, hellig er Jahve Sebaoth. Hele skaberværket er fyldt af Guds nærvær."

Gud er hellig, helt sig selv og sit væsen tro i sin anderledeshed i forhold til enhver skabning, og dog kender du den Uerkendelige i mig, siger Mesteren. Jeg Er Guds Ord, Guds henvendelse til dig. Ved at tale, ved at lade mig udgå som Ordet af sin mund skabte Gud tid og rum i sig, for at hele verden kunne have sit sted i Gud. I mig, i Guds Ord lever og røres og er enhver skabning - i mig og derfor i Gud.

Gud er hellig og sit væsen tro; Gud er, og Gud elsker, og derfor har Gud delt, hvad Gud er, med skabningen, som han kaldte til live ved sit kærlighedsord, ved mig.

Som skabte af Gud er I alle hellige; alt, hvad Gud har skabt, bærer Skaberens billede i kraft af Ordet, som kaldte jer til live.

Jeg Er Ordet, og I er skabte til hellighed. Jeg Er Guds Væsens Udtrykte Billede Og Lighed, og du, menneske, er skabt i Guds billede og lighed for i kød og blod, som et legemligt-sjæleligt-åndeligt væsen, at bære mig til dine medskabninger.

Du skulle dele min hellighed og således være hel i din kærlighed til Gud og til skabningen, hel i din hengivelse til dit medmenneske og ^a til alle jordens væsener: ansvarlig, helhjertet, Ét i vilje med mig, Ordet, ligesom jeg er Ét i vilje med Gud.

Du er skabt hellig, men er ikke længere hellig; dit hjerte er delt, og du vil ikke længere Ét. Kærligheden er blevet kold og hjertet dødt.

Jeg har kaldt og kaldt, mindet dig om din oprindelse og din opgave - ved at gøre dit hjerte uroligt, når du overtrådte skellet mellem godt og ondt og søgte dig selv, eller når du hørte min stemmes hvisken som en susen af vind i træerne eller som havets brusen, i den dybe stilhed på et helligt sted. Jeg har kaldt på dig og mindet dig om din glemte viljes-enhed med Guds vilje og givet dig Loven. Jeg har sendt profeter og vismænd og retfærdige ledere. Men jeg har også kaldet ved min tavshed, når jeg har ladet dig smage frugten af ulydighed, selvsøgen og alt, hvad jeg benævner synd og urenhed: samvittigheden dulmedes i nydelser og oplevelser uden tanke på omkostningerne for dig selv og andre; eller du blev en lovens træl og en farisæer; eller du blev undertrykt af tyranner eller blev selv en tyrant; eller du smagte krig og oprør.

Men lige meget hjalp det. Derfor lod jeg mig føde som Jesus og blev Mesteren, Guds Ord, som talte sandheden og var sandheden i et menneskes liv. I Jesus blev jeg Gud-med-ger, og som Jesus var jeg Menneskesønnen, det sande menneske, det hellige menneske - alt, hvad du var skabt til at være.

Nu kalder jeg dig til at være min discipel og følge mig. Lad mig tale til dit hjerte, rens dig og indgive dig Guds Ånd, lad mig gøre dit hjerte rent, åbent for mig, for Guds Ord, helligt - helt i forholdet til Gud, draget ind i en forvandlingsproces, så at din vilje og min vilje bliver Ét og du i dit hjerte hører mit hjerte og i mit hjerte hører Guds kærlighed.

Bliv min discipel, lad dig forvandle, og bliv helt, hvem du er i Guds tanke. Lad dit hjerte blive helt også i forholdet til andre mennesker og skabningen, som længes efter at se Guds nærvær i dig og gennem dig komme Gud nær, idet jeg, Guds Ord, bor i dig - og i dig, gennem dig og ved dig atter kalder alle ting ved deres rette navn.

Gud er altså efter sit væsen Hellig, og i denne hellighed ligger både Guds anderledeshed i forhold til verden og Guds troskab mod sit eget væsen: at Gud elsker uden forbehold og deler med skabningen, hvad Gud selv er; for Gud-Som-Er-Hvem-Gud-Er kalder os til at være, og med sin kalden os ved navn giver Gud os at være, hvem vi er. Det er Guds anderledeshed, som gør os til hvem vi er; Gud er skaber, og vi er skabning. Det er Guds kærlighed, som giver os livet, at være, at finde mening og en opgave og dermed en ret orientering i tilværelsen.

Nu siger Gud ved Ordet, at vi skal være hellige ligesom Gud er hellig, d.v.s. Gud vil at mennesker skal have Guds kvalitet i deres liv. Mennesket er –r skabt i Guds billede og lighed. Guds hellighed, altså Guds anderledeshed skal finde sit udtryk ind i vor verdens liv og overfor mangfoldigheden af skabninger gennem mennesker, og Guds kærlighed overfor skabningen skal komme til udtryk gennem menneskers kærlighed og omsorg for jorden og dens mangfoldighed af væsener. Menneskers vilje skal med andre ord blive Ét med Guds vilje, og Guds vilje skal udtrykkes gennem menneskers liv i ydmyg tjeneste for medskabningens vel og mellem mennesker indbyrdes.

Hvordan skal det ske? Ved at vores tilværelse orienteres ud fra Guds kærlighed, som den møder os i Jesus, Menneskesønnen. I Jesus ser vi et sandt menneskelivs menneskelighed udfoldet; sandt menneske kan ingen være uden Gud; det er i samværet og samtalen med Gud, at vi bliver os selv. Derfor var Jesu liv præget af kommunikationen med Gud. Men der var mere ved Jesu liv end ydmyg lydighed og indordnelse under Gud; Gud er i Jesus, for i Jesus er Guds skabende Ord, Sønnen, blevet menneske på en sådan måde, at Gud taler endeligt til os på en flerdimensional måde: i ord, i handlinger, livsførelse - og helt konsekvent i en kærlighed, som ikke viger tilbage for lidelse, tortur, ensomhed, smerte og død - af Én eneste årsag, nemlig for at være sammen med den elskede, sammen med os, som han længes efter at råbe op og ud af illusionerne og syndens blindgyde. I Jesus er den hellige Gud nok anderledes, men tillige dog nærværende, ingen fremmed. Gud er anderledes, fordi han elsker uden forbehold og er til for os og tjener; Gud har et helt andet normsæt end det, vi har udviklet og vænnet os til som følge af et årtusindlangt oprør mod Gud og Guds vilje.

Hvis vi skal være hellige som Gud, må vi have Jesus som Mester, og lære Gud at kende gennem Gud-i-Jesus.

Der skal ske noget med os, hvis vi skal blive Jesu disciple og kende Gud, og Guds væsen derefter finde sit udtryk ind i vore omgivelser gennem os. Vi har brug for en helbredelse helt ned i bunden af, hvem vi selv er. Den helbredelse indebærer opgør med vort indre mørke og med synden i vore liv: d.v.s. alt det som er optaget af os selv, som glemmer Guds kærlighed, som lukker sig for medskabningen og medmennesket, som søger sine egne behov opfyldt uden tanke på andre. Mørket og synden skal nævnes ved navn overfor os selv og først og fremmest overfor Gud. Vi erkender mørket ved at se Guds hellighed i Jesus i sammenligning med os selv, men når vi overfor ham og Gud-i-ham vedkender os mørket og synden som vort eget ansvar, tilgiver han os, renses os og leder os ind på en ret færden med Gud. Jesus helbreder os også for synd rettet imod os selv, uret, krænkelser, misbrug. Således begynder vi at se klart, og når vi ser klart fyldes vi med indtryk af Guds kærlighed samtidig med at vi begynder at se på verden omkring os med Guds kærligheds øjne:

"Øjet er legemets lys. Er dit øje klart, er hele dit legeme lyst; men er dit øje mat, er hele dit legeme mørkt. Hvis nu lyset i dig er mørke - hvilket mørke!" (Matt. 6,23-23).

Uden reorientering af vort liv hen imod Gud-i-Jesus, Mesteren, er vi alene orienteret ud fra vort indre mørke, illusionerne, selvsygen. Så kan vi ikke være et lys i verden, et genskin af Guds herlighed, Guds nærvær. Så er vi salt uden kraft. Kommer Jesus i fokus, orienteres vort liv anderledes, og livet lukker sig op med nye perspektiver, opgaver, en ny livsform - et bekymringsløst liv.

At lade Guds kærlighed, som den møder os i Jesus, blive en inspiration for vort eget liv, er at lade sig smitte af samme kærlighed, som giver sig uden forbehold. Et fornyet menneske bygger ikke sit livs værdier op omkring penge og magt og forbrug, men vælger Gud, sådan som Jesus udtrykker det bl.a. med dette ord fra Bjergprædikenen:

"Ingen kan tjene to Herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon." (Matt. 6,24).

Når først det valg er taget, er også det første skridt ud af bekymringernes verden taget, for bekymringerne handler jo netop om mammon, sikkerhed i materielle såkaldte værdier, magt. Men den, der har valgt at orientere sit liv ud fra Guds kærlighed i Jesus, er der intet at tabe, for livets fylde består i at tjene og at være til for andre, ligesom Gud er til for os i Mesteren, og jo mere de tager fra Én, desto tættere er vi på at fuldende opgaven: at tjene og at give. Et sådant valg har sin grund i en tillid til Gud, som ikke kan rokkes; tilliden bygger jo ikke på noget i os selv, men på Guds kærlighed, som den er åbenbaret i Jesus. Gud vil os det vel. Når han sørger for blomsterne og fuglene, ja følger med i enhver skabnings liv, hvor lille den skabning end er, hvorfor skulle han så svigte sine løfter til os: *"Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift."* (Matt. 6,33; se i øvrigt vers 25-34).

Vores sande værdier er Mesterens undervisning og møde med Guds kærlighed i hans liv, hans død og hans opstandelse. Jesus er Guds Ord til os. Jesus er Guds nærvær hos os. Jesus er Guds Hellige, og i ham er derfor Guds rige brudt igennem til os. Den anderledes Gud vender op og ned på alt i vor verden, for at ingen skal være i tvivl om hans nærvær og hans vilje. De sande værdier bygger på Guds Ord i Jesus, og den, der hører Guds nærvær i Jesus og følger Mesterens undervisning og lader Mesteren præge sin livsførelse, ligner en mand hvis hus er bygget solidt på klippegrunden. Ingen stormflod skal vælte et sådant hus; den overfladiske discipel skal derimod ikke regne med at stå urokket og udfordret hele sit liv igennem, men skal tage sig i agt for alt hvad der kan vælte huset (specielt uopgjort og uerkendt mørke og synd). (Smlgn. Matt. 7,24-27).

Denne ubekymrede og udelte tillid til Gud, denne vished om at være elsket af Gud, er et liv med Jesus som målestok. Det er et liv i kommunikation med Gud, at sætte tid af til Gud. Det er et liv under stadig oplæring og helbredelse. Det er et liv i tjeneste og omsorgsfuldhed og nærvær iblandt Guds øvrige skabninger og blandt endnu uforløste mennesker. Det er et liv som tager hensyn til den fattige, den nødlidende, den hjemløse eller flygtningen. Det er et liv, som er så opfyldt af glæde over Guds kærlighed mod "mig", at "jeg" endog må elske min fjende, forfølger eller værste konkurrent. Ja, det var faktisk i forbindelse med formaningen til at elske fjenden og til at optræde uden personsanseelse i forholdet til familie, venner, menighed og så dem udenfor, samfundets tabere og udstødte og igen ens egne anti- og sympatier og dem, som har voldt Én selv ondt, - det er i denne sammenhæng med uden personsanseelse at elske dem, som er anderledes end mig selv, at Jesus siger de ord, som om at være fuldkomne som vor himmelske fader, som var overskriften over disse betragtninger.

Må jeg opfordre dig til at bede lidt i stilhed om, hvordan Gud vil, at du skal være til for andre, og om, hvem Gud vil du særlig skal tjene... .. Eller om dit forhold til Gud og Gud-i-Jesus... ..

Jeg Er hos dig, siger Jesus. Jeg kender den smerte, som gør dig ufri, som gør, at du ikke tør give dig selv eller at være dig selv sammen med andre. Men Jeg Er hos dig.

Jeg ønsker at give dig min styrke, min kærlighed, min udholdenhed. Jeg ønsker at læge din smerte, forløse din smerte, stille dig fri. Jeg læger din skuffelse. Der hvor du er blevet svigtet, eller mennesker ikke har lyttet til dig. Jeg læger din skuffelse, læger denne smerte og gør dig hel indeni. Jeg bygger en ny tillid op i dig. Først til min Far, til Gud, og så til mennesker. Jeg giver dig en sådan tillid til Gud, at du igen kan række ud over dig selv og være til sammen med andre. Jeg Er hos dig, siger Jesus.

(Spontan profeti/inspiration efter talen, afskrevet efter bånd).

2

”Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres.”

(Matt. 5,3)

Overskriften til denne tale er åbningsordene i en af Jesu undervisninger af sine disciple. Vi kalder ofte denne undervisning for Bjergprædikenen. Jesus indleder talens ni første udsagn med ordene ”Salige er”.

Hvad er det at være salig? Det er at være lykkelig, fordi livet er lykkedes og er fuldkommet, fordi målet er nået, og fordi Guds velvilje, glæde og fred fylder livet. Den ultimative lykke er sabbatshvilen hos Gud i kontemplationen af Guds skaberværk i dets oprindelige skønhed og godhed; freden og glæden i Guds rige og ved foreningen med Gud er Lykken. Når Helligånden formidler denne fred og glæde til et menneske, kan dette menneske prises salig midt i dette liv - også midt i prøvelser, lidelser og smerter - fordi dette menneskes liv er målrettet hen imod Guds Rige og derfor allerede præget og fyldt af dets virkelighed.

Idag priser Jesus de fattige i ånden lykkelige, og denne saligprisning handler om, hvordan de mennesker er, som kan modtage Helligånden, Guds Ånd, og derved blive Guds-Riges-mennesker, d.v.s. mennesker i hvem Guds rige bryder ind i vor verden.

I en anden tale, Slettetalen, som på mange måder har indhold til fælles med Bjergprædikenen, og som gengives i Lukas-evangeliet, priser Jesus de fattige salig. I Slettetalen hedder det ikke: Salige er de fattige i ånden, men salige er de fattige! Slettetalen rummer også nogle veråb, som bl.a. udsiger: Ve de rige! De rige ser ud til at have alt, hvad hjertet kan begære, men det at have er ikke saligt i sig selv, for det kan være svært for en rig, siger Jesus, at komme ind i Guds rige. I Guds rige gælder andre normer; glæde og fred kommer ikke af rigdom og materielle goder, men af rette menneskelige relationer. De fattige kan derfor prises salig, fordi de ikke har gjort andre til ofre for deres eget begær, men tværtimod lever i gensidig afhængighed af andre mennesker og først og fremmest af Gud. Den fattige er salig, fordi han eller hun ved, at han eller hun hver dag må modtage livet Guds hånd.

Hvad så med de fattige i ånden? De fattige i ånden er dem, som ser deres situation i øjnene og ikke gør sig større end andre i egne tanker, ikke hovmoder sig, men som tør vedkende sig deres behov for fællesskabet med andre og for Guds nåde. De fattige i ånden beskrives hos profeterne også som de fortrykte, dem, hvis ånd er nedbøjet, som har erkendt deres eget indre mørke, deres

dårlige motiver, deres egenvilje, deres modvilje mod Guds vilje, men samtidigt ikke ønsker at blive i denne tilstand; den fattige i ånden er sønderknust i sit hjerte, men viger alligevel ikke tilbage for at bekende sin synd til Gud og håbe på Guds tilgivelse og genoprettelse af alt forbrudt.

Til sådanne fattige i ånden siger Gud hos profeterne: "Jeg bor i det høje og hellige og hos den, der er knust, hvis ånd er nedbøjet, for at oplive den nedbøjede ånd og oplive det knuste hjerte." (Es. 57,15). Ofte hånes sådanne fattige i ånden, ofte ses der ned på dem, eller de undertrykkes, fordi de ikke tænker på at tage sig selv til rette og heller ikke ejer midlerne dertil. I Guds folks historie taler Gud til de fattige ånden og kalder dem "resten", d.v.s. dem som ikke har fulgt folkeflertallet på vejen bort fra Guds vilje, på jagt efter nydelse og materiel sikkerhed uanset omkostningerne for andre: Gud siger om "resten": "Men jeg lader dig beholde en rest, et hjælpeløst og svagt folk; Israels rest stoler på Herrens navn. De begår ikke uret, de taler ikke løgn, svingagtig tale findes ikke i deres mund." (Sef. 3,12-13).

Denne "rest" er folkets håb! Dem, som ikke følger folkeflertallet, dem, som ikke følger folkets normer, dem, som andre ser ned på og peger fingre ad, og hvorom de siger: Neej! hvor er de dog fattige i ånden! dem er det, som i følge Gud er folkets håb. Guds frelse og genoprettelse er investeret i "resten"; her er spiren til en nyskabelse, en genfødsel; her begynder Guds rige uanset menneskers domme. Jeg tror, at mange af os, som søger Mesteren Jesu vejledning, også er en sådan "rest".

I sommeren midt ude i Tisvilde Hegn gav Mesteren mig en inspiration til de fattige i ånden:

Mine børn, mine venner, siger Mesteren Jesus. Ofte har I hørt, at I ikke er noget værd; mennesker har forkastet jeres tanker, afvist jeres handlinger, benægtet jeres gode vilje.

Ofte har I hørt, at ingen skal tro, at han eller hun er noget. Ofte har I hørt, at I i Guds øjne intet er - som støv, mindre end et sandkorn, mindre end et fnug. For Gud er Skaberen, og skabningen er så stor: universet, galaksen, solsystemet; hvem er så du, påstår de, at du vil ophøje dig og tro, at du er noget?

Men sandheden er, at du er elsket af Gud. Jeg Er Guds Kærlighedserklæring til dig. Jeg Er Ordet, som kaldte dig til at være til. Ingen skal kalde min elskede for ingen ting, mindre end et sandkorn, et fnug i verdensrummet.

Jeg Er Ordet, som kaldte alt til live i Guds skabelse af verden. Jeg Er Ordet, som har ordnet kosmos, og jeg elsker dig.

Ofte har du hørt, at du på grund af synd, vantro og ulydighed er uden ret overfor Gud, at du ikke bør løfte hovedet i Guds nærhed, at Guds hellighed vil knuse dig. Og det er sandt, at Gud er Hellig, at intet kan bestå, som står Guds vilje

imod. Sandt er det, at du er endt udenfor fællesskabet med Gud og ikke erfarer Guds kærlighed, når du bryder samværet og samtalen med Gud og følger din egen viljes veje frem for at vandre med Gud. Sandt er det, at et liv uden Gud er et liv i vrede, bitterhed, alenehed, lidelse og død, et liv, hvor det er blevet din skæbne at ville dig selv. Sandt er det, at et liv uden Gud er fortabelse, men sandt er det også, at Gud stadig elsker dig og ethvert menneske - også hvor dette menneske vandrer sine egne veje, fortabt i sig selv.

Gud elsker dig i mig, siger Mesteren Jesus. Jeg Er Guds Kærlighedsord til dig.

Jeg Er Ordet, som blev kød, Ordet, Guds Søn, som lod sig føde ind i dit liv, i ethvert menneskes liv, i menneskehedens liv. Jeg Er Ordet, som blev kød, - Guds Søn og Menneskesøn.

Jeg Er Ordet midt i den verden, hvor livet leves uden Gud, og hvor enhver søger sit eget. Jeg Er Gud, som tjener, giver sig selv, hengiver sig, elsker - og det i jeres verden, hvor mennesker vil betjenes, nyde uden omkostninger, og hvor de hader og erstatter kærlighed med begær.

Jeg Er Kærligheden, Den Anderledes, Den Hellige - midt i jeres verden, og ser I mig i Menneskesønnen, og bliver I mine disciple, kan livet blive nyt for jer, og gennem jer vil der tændes et håb blandt mennesker om en ny verden.

Jeg Er hos jer, og vil I følges med mig, er det omvendelsens og forvandlingens vej, I begynder på.

Jeg Er hos jer, og Jeg Er Den, Jeg Er. Jeg Er, for at I kan være. Jeg elsker, for at I kan elske. Jeg Er for jer - hos jer. Jeg Er Lyset.

Lyset afslører mørket - i verden, blandt mennesker og i jer, som vil være mine disciple. Derfor vil I se på jer selv som på fattige, dem, der intet har og intet er. I vil derefter gøre op med mørket i jeres liv: jeres egoisme, selvsøgen, egenvilje, dømmesyge, jalousi, oprør; og I vil bekende mørket og dets gerninger som synd. I ser jer selv som fattige i ånden og kan ikke finde noget at gøre mørkets gerninger godt med. Det er som om jeres eget lys er slukket, og at I kun kan se jeres eget mørke i lyset af mit lys. Og dog: I mørket søger i mig, og I kommer til mig for at være i Lyset, og for at jeres gerninger kan gøres i Lyset.

Når mit Lys synes at holde dom over jer, er det en dom uden fordømmelse, for mit Lys et mit nye livs solopgang med lægedom, tilgivelse, helbredelse, renselse og helligelse i sine stråler.

Sandheden er, at Jeg Elsker jer. Den, der tør være fattig i ånden, skal leve i Guds Rige, for Guds Rige er midt iblandt jer og i jer. Jeg skriver min vilje ind i jeres hjerter. Den fattige i ånden er den, hvis hjerte åbner sig mod Gud og modtager mit nærvær og således gør sit hjerte til et tempel for mig. Den fattige i ånden følger mig og opdager, at hun og han forvandles til at ligne mig, Mesteren, Guds billede og lighed.

Du skal tro at du er noget, for du er elsket af Gud, og du bærer Guds billede, når jeg, Ordet som blev kød, bor i dit hjerte og er din Mester!

Løftet til de fattige i ånden er, at Himmeriget er deres. Hvordan kommer vi til at se Guds rige, hvordan kan vi træde ind i Guds rige og allerede her i vort liv blandt mennesker leve i Himmerigets virkelighed? Vi må blive fattige i ånden, afstå fra at ville selv og ville os selv; det handler om en reorientering i tilværelsen, om at fødes på ny, at stole på Guds kærlighed i Jesus og åbne hjertet for Ham. Det handler om ikke at være for stolt til at bede om det, vi mangler. Jesus siger i Bjergprædikenen:

"Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, der banker på, lukkes der op for. Eller hvem af jer vil give sin søn en sten, når han beder om brød?" (Matt. 7,7-11).

I Slettetalen siger Jesus det samme, men føjer til, at når vi giver vore børn gode gaver, så vil Gud så meget mere give Helligånden til den, som beder.

Guds Ånd åbenbarer Guds kærlighed i Jesus, og lader Mesteren bo ved troen i vore hjerter, så at vort hjerte begynder at lede os ud fra Guds vilje.

Mesteren stiller os altså overfor et valg: Vi kan i vort liv følge Én af to veje. Der en bred vej, som mange følger; den virker behagelig, fuld af nydelser; det er en vej til rigdom og succes, hedder det blandt dem, som følger den, men den er tomhed, fortabelse - fordi enhver er sig selv nok på den. Der er en anden vej, en smal vej, selvfornægtelsens vej, hjælpsomhedens, tjenersindets, de rette relationers vej; det er den vej, Jesus gik; det er hjertets vej til Guds rige. (se Matt. 7,13-14).

Mesteren Jesus opmuntrer os til at følge denne discipelskabets vej, de fattige i åndens vej:

Jeg Er Vejen, Sandheden og Livet. Følges I med mig, kommer I til Guds Rige. Følges I med mig, må I lære af mig. Jeg Er ydmyg og sagtmødig af hjertet. Jeg

Er iblandt jer som den, der tjener. Hvis I vil følge mig, må I tjene som jeg tjente jer, elske, som jeg elsker jer.

Det er en lidelsens vej. Det er en smertens vej. Jeg gik vejen selv, gik den til korset. Bitter smerte. Jeg var forladt, svigtet af mine venner. Jeg var tørstig. Det var svært at trække vejret. Mange spottede mig. Det var en bitter vej, og jeg følte mig endog forladt af Gud. Men den vej er vejen til livet. Kærlighed, selvopofrelse, det at ville de andres lykke, det at sætte livet til for sine venner - det er livets hemmelighed. Det er livets sædekorn. Det er hvedekornet, som lægges i jorden og dør og bærer frugt.

Jeg gik lidelsens vej for jer. Jeg gik i døden for jer, og jeg lever for jer. Jeg Er Opstandelsen, Jeg Er opstanden, Jeg Er hos jer. Jeg Er hos jer nu, og jeg kalder jer: Følg mig! Jeg Er Vejen, Sandheden og Livet. Gå med mig. Lad mig blive jeres vej. Frygt ikke lidelserne. Frygt ikke smerten. Frygt ikke afvisningen, men tjen andre. Elsk dit medmenneske. Byg op, hvor andre bryder ned. Hold ud, du vandrer med mig. Og denne vej, selvom du skal smage lidelse og afvisning, er livets vej, opstandelsens vej, Guds Riges vej.

Følg mig. Kom til mig. Lad mig blæse Livets Ånd i dig, så du får mod og styrke, så din ånd lukkes op for Guds hjerte, så dit hjerte er åbent for Guds hjertes tanker. Kom til mig. Lad mig fylde dig med min Ånd, mit nærvær. Lad min kærlighed forvandle dig, så du midt i en mørk verden spreder lys, spreder glæde, viser tjenersind, vender op og ned på, hvad der er stort og småt i verden. Jeg Er hos dig, og Jeg Elsker dig.

(Spontan profeti/inspiration efter talen, afskrevet efter bånd).

3

”Salige er de, som sørger, for de skal trøstes.”

(Matt. 5,4).

Baggrunden for denne saligprisning kan søges i det gamle testamente, dels i tekster som handler om folkets skæbne, og dels i tekster, som handler om det enkelte menneske i hendes eller hans forhold til mennesker eller Gud eller sig selv.

En tekst om folket er Sl. 126:

*Da Herren vendte Sion skæbne,
var det, som om vi drømte.
Da fyldtes vor mund med latter,
vor tunge med jubel.
Da sagde man blandt folkene:
”Herren har gjort store ting imod dem.”
Herren har gjort store ting imod os,
og vi blev glade.*

*Vend vor skæbne, Herre,
som strømme i Sydlandet!
De, der sår under tårer,
skal høste med jubel.
Grædende går han,
mens han bærer såsæden;
med jubel vender han hjem,
mens han bærer sine neg.*

Situationen er, at Judas folk lever i landflygtighed. Da de nu oplever ikke at være hjemme, er det, som om livet har mistet sit formål, og de kommer til at tænke på, at Gud havde advaret dem om, at hvis de brød de rette relationer til Gud, ville deres hjemstedsret til landet, som Gud havde givet dem, brydes. Kun den, der elsker Gud og sin næste og har omsorg for de udstødte, fattige og fremmede, er sandt hjemmehørende i Guds Rige. De går derfor i sig selv i sorg over synden, deres selvoptagethed, nydelsessyge, begær efter magt og rigdom - alt det som havde brudt relationen til Gud og gjort dem fremmede for Gud og derfor også lukket deres hjerter for medmennesket. De erkendte, at det var denne synd, som havde ført til folkets opløsning, udlændighed og fremmedhed i verden. Det blev til en bøn til Gud om tilgivelse og genoprettelse af forholdet til ham.

Salmens vidnesbyrd er, at Gud svarer og vender deres skæbne og lader dem vende hjem. I den forbindelse nævnes Jordanflodens mysterium: Sydlandets strømme skal vendes, så at sige løbe tilbage til kilderne. Jordanfloden og alle de andre strømme ender i Dødehavet, som bliver mere og mere salt, fordi der intet afløb er: Ingen fisk, intet liv, fordi intet kan trives i de salte Dødehavs-vande. Hvis floden og strømmene "omvendes", afvandes Dødehavet og det bliver sundt; der kan igen trives liv i søen. Sådan er det også med folkets og i øvrigt det enkelte menneskes omvendelse: når det atter vender sig til Gud, bliver det til liv.

En anden tekst Es.61,1-3:

*Gud Herrens ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig for at bringe godt budskab til fattige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust,
for at udråbe frigivelse for fanger og løsladelse for lænkede,
for at udråbe et nådeår fra Herren og en hævn dag fra vor Gud,
for at trøste alle, der sørger,
for at give Sions sørgende hovedpynt i stedet for aske, glædens olie i stedet for sørgedragt og lovsang i stedet for svigtende mod.
De skal kaldes retfærdighedens ege, plantet af Herren til hans herlighed.*

Derefter tales der om ruiners genopbyggelse - altså en genoprettelse af livet, hvor alt var brudt ned, hvor mennesker holdtes i fangenskab og blev ofre for uretfærdighed og led under sygdomme. Men i denne elendighed er der nogle mennesker, som kan kaldes "retfærdighedens ege"; de ønsker at stå fast i et ret forhold til Gud og længes efter, at intet menneske søger sin egen fordel i forholdet til andre. Blandt dem kommer Én, som er salvet med Guds Ånd, Messias (= den Salvede). I hans liv kommer Guds nærvær til syne blandt mennesker, og det erfares gennem helbredelse, retfærdighed, genrejsning af den faldne, et helt nyt liv for enhver, som håber på Gud. Messias, den Salvede, som Herrens Ånd hviler over, og som profeten her taler om, vil give disse retfærdighedens-ege-mennesker bod for deres smerte og deres sorg.

Hvad der loves her hos Esajas skal fuldt udfoldes, når verdenshistorien har tilendebragt sit forløb og brugt sig selv op - ja, hver gang mennesker overskrider de grænser, der sættes for vort liv af tid og rum, og træder ind i Guds verden, den åndelige verden, evighedens dimension. Dette fremgår f.eks. af Åb 7,9-17:

Johannes har et syn af en stor skare mennesker iført lange hvide klæder; De kommer fra alle mulige forskellige folkeslag og kulturer, og nu står de foran Guds og Lammets (d.v.s. Jesu) trone og synger lovsange til Guds ære sammen med utallige englevæsener. En engel afslører for Johannes, hvem disse mennesker er:

Det er dem, som kommer fra den store trængsel, og som har vasket deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod... De skal ikke sulte længere og ikke tørste længere, hverken solen eller nogen anden hede skal plage dem, for Lammet midt for tronen skal vogte dem og lede dem til livets kildevæld, og Gud vil tørre hver tåre af deres øjne.

Altså: både profeterne og Johannes' Åbenbaring og Jesus selv taler om de sørgende. Deres sorg handler om, at de fortryder, at de har vendt Gud ryggen og levet for sig selv uden tanke på deres

medmennesker. De har taget ansvaret for deres handlinger på sig og bortforklarer ikke deres handlinger, men går ind under konsekvenserne deraf, hvad enten det er udlændighed eller flygtningestatus, lidelser, forfølgelse, død. Alligevel har de sat deres håb til Gud og regner Gud for trofast mod sit ord. De har en indre vished om Guds kærlighed og vilje til at genrejse og genoprette det brudte - også deres eget brudte liv. Denne vished har givet dem udholdenhed i adspredelsen, under besættelser og trængsler; men deres sorg gælder ikke bare dem selv og deres eget forhold til Gud; de sørger også over frafald, vantro, vold, mistænksomhed, jalousi og brudte relationer blandt mennesker.

Til disse sørgende giver Gud ved profeterne og Jesus i saligprisningerne et løfte: Trøst! De, som sørger skal trøstes; de får del i Messias-tidens glæde. Dette løfte handler om en ny tid, som kommer ved den begivenhed, som Bibelen kalder Kristi genkomst; når Guds rige bryder uimodsigeligt og endeligt igennem efter det store opgør mellem lys og mørke, Gud og djævel. Da kommer den nye tid. Da kommer trøsten. Guds rige består i fred og glæde, bod for sorgen, smerten og lidelsen; Guds rige er det evige liv sammen med Gud, sammen med Ordet, som blev kød, Jesus, Mesteren. Men løftet om den fremtidige trøst bekræftes ved aktuelle erfaringer af trøst, her og nu. Helligånden, Guds Ånd, bringer glæden og freden og helbredelsen fra Guds rige lige ind i vore liv her og nu.

I sommer fik jeg en inspiration fra Mesteren Jesus om disciplenes sorg og trøst, sorg på mange planer, og trøst på mange planer:

Mine venner! siger Jesus. I, som er begyndt at vandre som mine disciple. Sorg fylder jeres hjerter, jeres følelser og jeres sind. Men jeres sorg er forskellig fra discipel til discipel. Hver af jer bærer sin egen sorg eller sin egen smerte.

Nogle af jer ser på verden omkring jer, og jeres smerte er blandet med vrede og usikkerhed, hos nogle af jer angst. I alarmeres af nyheder om forureningens konsekvenser, om omfanget af misbruget af jordens ressourcer. Når regnskovene hugges ned, lider I med jorden og får åndenød. Når dyrearter forsvinder, er det som mister I noget af jer selv. I føler jer forsvarsløse overfor jordens lidelser.

Også menneskers ondskab overfor hinanden fylder jer med sorg, smerte og harme og ofte med håbløshed - når I møder beretningerne om folkemord og krige eller om terror og forbrydelser.

Jeres sorg og jeres smerte rummer jeres medlidenhed med den sårede jord og ondskabens ofre. En sorg over, at mennesker er så fjernt fra at gøre Guds vilje - en smerte også, fordi I ofte selv føler jer fanget i dette verdensomspændende mønster af ødelæggelse, misbrug, magtkamp, forbrug og vold.

For andre af jer er sorgen og smerten en indre, fyldt af minder om uret, krænkelse, forkastelse - med jer selv som offer eller udøver. Nu hvor I er begyndt at vandre med mig, begynder de fortrængte sår at bryde op. For nogle af jer er det endnu blot en uforklarlig bedrøvelse, for andre af jer dukker minderne op i drømme, under terapi eller i dagsbevidst tilstand. Bedrøvelsen og minderne forstyrrer jeres indre fred; hver gang I vil være stille sammen med mig, hver gang I søger ind til Guds hjerte, vælder sorgen og smerten op som et truende mørke, som en følelsesmæssig lammelse eller en truende anklage.

Mine venner! Lad blot sorgen komme til udtryk, vær den bekendt - både den retfærdige sorg over lidelsen i verden og den personlige sorg. Kom til mig med jeres sorg og smerte, og lad mit nærvær være lyset ind i håbløshed, anklage og skyld, forkastelse og sårethed.

Og jeg vil sætte jer fri. Den, som sørger, skal trøstes. Overfor lidelserne i verden giver jeg jer nyt håb. I er mine disciple og kender Guds vilje, og som jeg blev sendt af Faderen, sender jeg jer. I skal forkynde Guds riges nærhed, vidne om mig og lære mennesker at kende min vilje, og i jeres liv sammen skal I opbygge nye livsmønstre i forholdet til naturen, jeres medskabninger og jer selv imellem. I skal kalde den gode vilje frem i mennesker ved jeres eksempel. Og jeg sender jer min Ånd, for at I skal få kraft til at være mine vidner og kraft til at møde modstand med mit sindelag, med visdom og med kærlighed.

Og til jer, som lider i jeres hjerte, følelser og sind: Vær ikke bange for sorgen og smerten. Kom til mig, og lad os sammen se årsagerne i øjnene, og lad os kalde alt ved rette navn: uret, krænkelse, forkastelse, synd. Da vil jeg bringe lægedom, tilgivelse, forligelse og fred - og det, jeg gør i jer sammen med jer, bliver til håb for enhver, som sørger: Når I trøstes og finder ny glæde og fred, så er det Guds rige, som bryder igennem og ind i jeres liv. Jeg indgiver jer min Ånd i jeres sind, følelser og hjerter, og det er min Ånd, som læger, helbreder, gør hel, og det er min Ånd, som bringer glæden og freden. I den glæde og fred vil der være rigeligt til, at I kan række ud til jeres sårede medmenneske og lade glæden og freden smitte.

Der er også blandt jer nogle, som sørger, fordi de har mistet nogen, de holdt af, eller som føler smerten over et andet menneskes ulykke, sygdom eller alt for

tidlige død. Også I skal trøstes, for intet er udenfor min himmelske Faders kærlighed og visdom. Ulykke, sygdom og død kan ikke forklares, og uanset, hvor ondt det opleves, skal I ikke søge at finde en mening med det, der sker, men finde meningen i Guds kærlighed og visdom. Guds nærvær i mig, min enhed med Faderen, jeres enhed med mig, Guds nærvær i mig hos jer, Guds Ånd i jeres ånd - her er meningen: I lever og røres og er i Gud, og I hører Gud til i mig, hvad enten I lever eller dør.

Løftet til den sørgende er altså Guds riges glæde og fred ved Helligånden. Bed derfor med mig:

Kom, Helligånd, i Jesu navn. Kom, og åbenbar Jesu nærvær ind i mit liv, i mine minder, i min sjæl, i mine tanker, dér hvor sorgen sidder og smerten findes, hvor jeg har behov for forløsning og genoprettelse, hvor jeg plages af skyld. Hjælp mig at sætte navn på lidelsen, på smerten og synden. Hjælp mig at få talt ud med dig, Gud, så at jeg kan renses, helbredes, genoprettes og få kraft til at bringe Guds Rige med mig til andre, som lider, er i smerte eller sørger. Kom, Helligånd, og åbenbar Jesu nærvær hos mig. I Jesu navn, Amen!

4

Salige er de sagtmodige, for de skal arve jorden.” **(Matt. 5,5)**

Hvem er de sagtmodige? Hvem er det, som i følge Mesteren har et sådant sind, at de vil være i stand til at tage sig af jorden på Guds vegne?

I en af Davids Salmer får vi en fornemmelse af baggrunden for Mesterens undervisning om de sagtmodige: ”Men de sagtmodige skal få landet i arv og eje og glæde sig over stor lykke” (Sl. 37,11). Synonymt for de sagtmodige bruges udtryk som ”de, der finder deres glæde i Herren”, ”de, der stoler på Herren og gør det gode”, ”de, der overgiver deres vej til Herren, stoler på Ham, venter på ham og håber på Ham”. Heroverfor nævnes de uretfærdige, som spinder rænker mod andre. Men, hvor de sagtmodige skal arve jorden og opleve, at deres ret skal bryde frem som lyset og deres retfærdighed som den klare dag (vers 6), vil de uretfærdige opleve, at deres liv vil tørre ud som græs, der visner (vers 2). Uretfærdighed, rænker mod andre, vold, jag efter egen rigdom, nydelse og magt på andres bekostning er dybest set tomhed og et jag efter, hvad der ikke har værdi.

David omtaler, at de sagtmodige ikke er misundelige, ikke farer op, ikke bliver vrede og ikke tager sig selv til rette - netop, fordi de stoler på Gud:

Mesteren Jesus tager dette tema op i Bjergprædikenen på forskellige måder, bl.a. i relation til ægteskabet og mands og kvinde samliv (Matt. 5,27-32). Mands og kvindes samliv er helligt, og der skal værnes om deres samliv; derfor skal ingen være misundelig på andres lykke i samlivet eller begære en andens ægtefælle. Han siger, at det ikke bare er dem, man er misundelige på, der skades, for misundelsen skader også den misundelige selv. Misundelse bringer Én selv ind i et helvede, hvor Éns eget begær, Éns følelser, kommer til at binde Én, så at Éns relationer bliver præget af uetiske illusioner. Begæret kan endog afføde vold og overgreb på andres frihed. Kong David taler ud af egen erfaring, for da han fra paladsets tag fik øje på Urias hustru Batseba, benyttede han sig af sin magt og lå med hende, og da hun blev gravid fik han skaffet Urias af vejen ved at beordre ham ud i, hvad der skulle vise sig at være en ”selvmords”-aktion mod landets fjender. Davids begær satte et mønster af begær og magtsyge i den kongelige familie, som plagede resten af Israels historie.

Jesus advarer derfor i Bjergprædikenen mod misundelse i forhold til andres ægteskab og bruger nogle drastiske billeder for at sige, hvor vigtigt det er at komme sit begær og sin misundelse til livs:

”Hvis dit højre øje bringer dig til fald, så riv det ud og kast det fra dig; for du er bedre tjent med, at et af dine lemmer går tabt, end med, at hele dit legeme kastes i Helvede.”

Meningen med dette udsagn er ikke, at vi skal blinde os selv, fordi vi ikke kan styre os. Men han vil have os til at gå til roden, så at vore begær ikke vokser sig store og bliver til ulykke for andre og dermed også for os selv.

Et andet eksempel, Jesus bruger, er vreden, som han bruger som et modbillede til sagtomdigheden (Matt. 5,21-26):

"I har hørt, at der er sagt til de gamle: 'Du må ikke begå drab, ' og 'Den, der begår drab, skal kendes skyldig af domstolen.' Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen... Når du derfor bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget imod dig, så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du komme og bringe din gave..."

Jesus værner os mod Én af de allerværste ulykker, nemlig at slå et andet menneske ihjel, og han gør det ved også her at føre os til roden og advare os mod vreden og mod uoverlagte ord mod vore medmennesker. Han siger, at forligelsens vej er bedre end vreden og bedre end at tage retten i sin egen hånd. Vrede, hidsighed, skældordsord, nedvurderende omtale, selvtægt rummer i sig kimen til vold og mord; ja vreden er livsødelæggende både for Én selv og for den, vreden rettes imod.

Medicinen mod misundelse og vrede er sagtomdighed, det blide sind, som stoler på Gud og har sin glæde i Gud. Det blide sind overgiver sin vej til Gud og er derfor stille for Gud; denne holdning har sit fornemmeste udtryk i bøn (Matt. 6,5-15).

Når Jesus underviser i bøn advarer han først mod misbruget af bøn, bønner som præstation - hvad enten man med sine bønner søger at gøre indtryk på mennesker eller på Gud. Nogle er fromme for et syns skyld, andre tror, at bønnens mange ord, bestemte formler er som en magi, der tvinger Gud til at opfylde ens egne ønsker. For Jesus er bønnens holdning at ligne med barnets tillid til sin mor og sin far, visheden om at Gud vil mig det vel, ja, endog "ved, hvad I trænger til, endnu før I beder ham om det."

Jesus lærer derpå disciplene bønner Fadervor - som et mønster på en bøn É, der svarer til hans eget forhold til Gud som Menneskesønnens til den himmelske Fader.

Bønner lukker op for Guds vilje: "Helliget blive dit navn, komme dit rige, ske din vilje!" Først er der afhængigheden af Gud ("giv os i dag vort daglige brød"), men dernæst kommer følsomheden for, hvad Gud vil. Vi lærer at tilgive som Gud tilgiver, at elske som Gud elsker, tjene som Gud-i-Jesus tjener os og deler alt, hvad Gud er, med os. I bønner tager vi del i Jesu, Menneskesønnens forhold til Gud som Far: Umiddelbarhed, tillid, hengivelse, lydighed - og ud af dette tillidsforhold forsvinder begærets og misundelsens magt, fordi forholdet til Gud garanterer, at der intet er at tabe, men alt at vinde ved at give sig selv og tjene andre.

Vi ved at Gud vil svare på bønner som: "Forlad os vor skyld, led os ikke ind i fristelse, fri os fra det onde." Vi får, jo mere vi begiver os ind i bønnens Gudsforhold, en voksende erkendelse af Gud i Guds omsorg, velvilje og kærlighed til os og præges således lidt efter lidt af Jesu måde at være på,

så at vi endog får del i Jesu sindelag: Han havde Guds skikkelse og var lige med Gud, "men gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig; og da han var trådt frem som et menneske, ydmygede han sig og blev lydlig indtil døden, ja, døden på et kors." (Fil. 2,6-8).

Når Mesteren lover de sagtmødige, at de skal arve jorden, skyldes det, at kun sådanne mennesker har sindelaget til at tage vare på jorden under hensyntagen til den øvrige skabning og i lydighed mod Gud. Jesus har givet mig en inspiration om de sagtmødige med udgangspunkt i Julens mysterium:

Mine børn, siger Herren. Julenat er historiens midtpunkt, evighedens indbrud i jeres verden, begrænset af tid og rum. Julenat er inkarnationens nat, da mit Skaberord blev født som et menneske.

Mit Ord, min evige Søn, som deler min guddomsherlighed, mit skabende Ord, som jeg udtalte til liv for alt det, som har været og nu er og skal komme, mit Ord rummer alt, hvad Jeg Er, og udtaler, hvad Jeg Er til liv for jer. Mit Ord udtrykker fuldkomment, hvem Jeg Er, at Jeg Er og ikke afleder mit liv fra nogen og derfor giver liv til alt, hvad jeg kalder til at være til; mit Ord udtrykker fuldkomment, hvem Jeg Er, at jeg elsker og netop derfor deler det, at Jeg Er, med jer, og at jeg ikke ønsker at være ukendt, men tværtimod ønsker fællesskabet med jer. Mit Ord er i den grad et udtryk for, hvem Jeg Er, at jeg kalder Ordet for min Søn; mit Ord er af samme væsen som mig: Lys af Lys, Gud af Gud. Jeg Er helt og fuldt nærværende i min henvendelse til jer i mit Ord. Jeg var i Ordet i skabelsens morgen, og jeg var i Ordet, da min søn fødtes af Maria som Jesus, Menneskesønnen.

Men inkarnationen er et anderledes og dybere nærvær end noget andet nærvær i Ordet; ved Jesu undfangelse og fødsel blev Ordet Én af jer. Lyset fødtes som en menneskesøn i nattens mørke, som en hjemløs i en stald, og snart efter var han en hjælpeløs flygtning på jorden. Min Søn, Ordet, som blev kød, ligner jer så meget: fremmede på jorden, magtesløse overfor ondskaben og verdens magthavere. Og dog var Jesus netop mit Ord, som blev menneske, jeg var i Jesus, Gud i et menneskes liv, Gud i min henvendelse til jer: Det var et længselens råb, et ord om kærlighed, et ønske om ikke at være glemt af jer.

I var optagne af jer selv, af jeres egne problemer, livets opretholdelse, ret og uret, sygdom, lidelser, dæmoners gøglebilleder og magt over mennesker, døden. I var bundet til jer selv og kunne ikke se ud over jeres egen verdens horisonter, og derfor følte I jer fangne i en skæbne, der lukkede af for livets

mening; I levede som var der ingen mål for livet, kun et fangenskab eller slaveri under skæbnemagterne. I følte, at der ingen konsekvens var i skæbnens tyranni, når Én fødtes rig, en anden fattig, Én sund og rask, en anden syg og elendig. I var så optagne af jer selv, at I havde glemt mig, derfor lod mit Ord sig føde ind i jeres verden som Menneskesønnen, som Jesus.

Nogle af jer genkendte i Jesus, hvad I havde glemt; I hørte hans tale som ord af mine Ord; nogle af jer anede at han selv var Ordet, mit Ord, og at jeg var i ham. Men Jesus gik videre end det; han var jeres lærer, men også jeres elsker: Jeg elskede jer i ham og ved ham. I sin kærlighed gik han ind under jeres skæbne og fandt sig i menneskers ondskab, uretfærdighed, sadisme, i sine venners svigten, fornægtelse og forræderi, i den smertefulde død på korset, i tabet af mening i oplevelsen af mit fravær. Men han elskede jer til det sidste, og det var min kærlighed, for han var Ordet, som blev kød. Jeg var i hans død!

Jesu kors fuldbyrdede fødselsnattens mørke og fremmedhed. Jeg var jeres elsker i hans død, og derfor findes ikke nogen menneskelig skæbne som er udenfor min kærlighed.

Julenat er historiens midtpunkt, inkarnationens under udfoldet hen imod Menneskesønnens død på et kors; det var min, Guddommens ydmygheds og sagtomdigheds nat. Jeg, som Er, valgte ikke magtens sprog for at nå jer og kalde jer tilbage til fællesskab med mig og til et målrettet liv efter mine planer, men i min Søn ydmygede jeg mig selv og gik ind under jeres skæbne, ind i jeres opmærksomheds horisont, ind i den gru, lidelse og smerte, I havde forvandlet jorden til.

Jeg Er fuldt ud i Ordet, som blev kød, Jeg Er i hans død og kalder i hans død alle til live, som genopdager mig i min kærlighed til jer. Døden blev ved Jesu død mit nærværs sted, ikke længere mit endelige fraværs tilstand og rige; derfor er jeg i den opstande Menneskesøn; en ny, genoprettet verdens sol stod med Jesus op af graven, og i opstandelsen er Jesus fortsat Menneskesønnen, og hans menneskelighed skal altid være i mig, ligesom Jeg Er i ham, Ordet som blev kød. Tro ham, følg ham, lad ham fødes i jeres hjerter, og lad ham forvandle jeres liv. Da vil jeres menneskelighed, som I har fælles med ham, være fyldt af kundskab om Herren, ja I vil være et tempel for mit nærvær.

I Jesus ser i kærlighedens ydmyghed og sagtmodighed, og i ser kærlighedens kraft - to sider af samme sag. Lad jer forvandle i hans billede, som er sandt menneske, men som også er sand Gud, så at hans billede præges i jeres ånd, i jeres sjæl, i jeres sind, i jeres krop. Vær ydmyge som han er ydmyg, uforbeholdne i jeres kærlighed, selvhengivende. Lad jer fylde af hans Ånd, og bryd skæbnens magt, alle de forførende og slavebindende illusioner, træd ud i friheden sammen med min Søn. Den, der tror på ham, er gået over fra døden til livet. den, der lever i fællesskab med min Søn og har Ordet i sit hjerte, er liv i dødens verden og derfor de håbløses håb.

5

”Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes.”

(Matt. 5,6).

Jesus, Mesteren, priser dem for sandt lykkelige, som i hele deres liv søger retfærdigheden, fordi intet andet end netop retfærdigheden kan tilfredsstille dem. Men hvad er retfærdighed? Det har at gøre med, hvad der er ret; derfor er retfærdighed et juridisk begreb og handler om at følge en lov. Men retfærdighed er mere end det; det er en livsstil præget af rette relationer. I det danske begreb ligger det dynamiske ”at færdes ret”.

Retfærdighed er rette relationer mellem mennesker, og det er rette relationer til jorden, vi bor på, og til alle vore medskabninger. Det er at færdes ret med andre mennesker og leve på en sådan måde, at enhver kan vokse til at blive, hvad han eller hun er, uden at det sker på bekostning af andre. Det er at finde den indre lov i skabelsen, som gør Guds vilje til rettesnor for vore indbyrdes forhold, det er at følge den indre orden i verden, som er lagt i verden som Skaberordets og den guddommelige kærligheds præg på skaberværket. Rette relationer, retfærdighed, er at leve i tjenende kærlighed til andre mennesker og til den øvrige skabning. Salige er de, som længes efter og i hele deres liv og livsførelse stræber efter sådanne rette relationer til deres medmennesker og medskabninger og i dette søger at lade Guds kærlighed, vilje og visdom vise vejen.

Retfærdighed er således først og fremmest at færdes ret med Gud, rette relationer til Gud. Det er et forhold præget af tillid til Gud. Abraham er et eksempel på en sådan retfærdig. Abraham troede Gud, fattede tillid til Gud, da Gud sagde, at han og hans familie skulle bryde op fra deres familie og vante dagligdag, fra sikkerheden og vandre til et fremmed land, hvor de engang skulle blive et stort folk, der ville bringe velsignelse til alle andre nationer. Abraham handlede tillidsfuldt på den stemme, der talte til ham, og dette tillidsforhold, denne tro bestemte hans liv og var så grundlæggende, at selv, hvor omstændighederne modsagde Guds forsyn og ledelse, eller når han selv svigtede mennesker og Gud, fandt han altid tilbage til Guds vej med ham; hans hjerte vedblev at være åbent hen imod Guds tale til ham. Hans liv var bogstaveligt talt en vandring med Gud, et liv præget af rette relationer til Gud.

Mesteren Jesus giver i Bjergprædikenen eksempler på forskellige facetter af sådanne rette relationer:

”Tro ikke, at jeg er kommet for at nedbryde loven og profeterne. Jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde... Den, der bryder blot ét af de mindste bud og lærer mennesker at

gøre det samme, skal kaldes den mindste i Himmeriget. Men den, der holder det og lærer andre det, skal kaldes stor i Himmeriget.”

Her bekræfter Jesus loven som Guds lov; Guds Ord er i loven; den er udtryk for Guds vilje. Loven udtrykker, at her er Guds rige, her respekteres Guds vilje. Loven måtte udtrykkes, nedskrives og håndhæves, fordi mennesker havde glemt Gud og ikke kunne finde hans vilje i deres hjerter; de var døve for samvittigheden, og kærligheden var ophørt at motivere deres forhold til omverdenen. Alligevel er der her ikke tale om et blot og bart juridisk retfærdighedsbegreb, for Jesus fortsætter:

”Hvis jeres retfærdighed ikke langt overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.”

De skriftkloge kendte loven og kunne tolke den, så at den i detaljer kom til at omspænde hele menneskelivet, men i stedet for at frigøre mennesker til at leve i rette relationer, bandt alle lovtolkningerne mennesker i en ydre overholdelse af loven. Farisæernes lidenskab var loven, men de kunne ofte på grund af deres egen retfærdighed føle sig bedre end almindelige mennesker, så at deres egen retfærdighed blev på bekostning af andre. Mesteren siger, at det at følge loven er dybere end selve bogstaverne; det handler om rette relationer til Gud, om at erfare Guds kærlighed og leve ud af den, om at lade sig rense, om at hjertet fornyes, om at loven, Guds ord står i hjertet. Så vil den ydre og den indre lov finde hinanden og ud af erkendelsen af Guds kærlighed, visdom og vilje begynder et liv som genspejler forholdet til Gud. (Til afsnittet, se Matt. 5,17-20).

Vores forhold til Gud viser sig i vores liv. Mennesker kan give sig ud for at være profeter eller clairvoyante, kan gøre store undergerninger og gennem healing hævde at kanalisere den universelle kærlighed til mennesker, ja, mennesker kan gøre alt dette i Jesu navn - og alligevel er det hele raddenskab, fordi den indre forvandling, Guds kærligheds nærvær i Mesteren Jesus Kristus ikke findes i deres hjerter som den inderste motivator. I sådanne tilfælde bliver frugten af deres liv dårlig. Sådanne mennesker kan lede mennesker bort fra rette relationer til Gud, skabe tvivl i deres hjerter eller dulme dårlig samvittighed ved at legitimere, at mennesker gør, hvad de har lyst til, bare det er behageligt for dem selv. Mesteren siger:

”På deres frugter skal I kende dem. Plukker man druer af tjørn eller figner af tidsler? Sådant bærer ethvert godt træ gode frugter, og det dårlige træ dårlige frugter. Et godt træ kan ikke bære dårlige frugter, og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter”

Derfor, siger Mesteren, er det afgørende at kende Gud sådan som Gud har vist sin kærlighed og visdom og vilje i Mesterens liv, ja, det gælder om at kende Gud selv. Jesus understreger alvoren af vor indre beskaffenhed ved at sige at træer som ikke bærer god frugt, hugges om og brændes. (Til hele afsnittet, se Matt. 7,15-23).

Rette relationer til Gud udspringer af tillid til Gud, og denne tillid giver et ukompliceret forhold til omverdenen. Vi behøver ikke bekymre os om materiel status, være slaver af mad og drikke og tøj, endside af statussymboler, for vor tryghed i tilværelsen har ikke sin kilde i materielle goder. Vi behøver ikke at bekymre os, for vi tvivler ikke på Guds godhed. Bekymringer er udtryk for

manglende tillid til Gud og ødelægger alt for ofte vore relationer til andre mennesker - ikke mindst dem, der står os nærmest. Derfor siger Mesteren:

"Søg først Guds Rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift."
(til hele afsnittet, se Matt. 6,24-34).

Tillad mig at dele en inspiration, som Mesteren gav mig med henblik på genoprettelsen af rette relationer i forholdet til Gud, os selv og verdenen omkring os:

Jeg Er Livets Brød.

I lever, fordi I spiser; uden mad, uden brød, ville I blive sultne, derefter ville I sulte for endelig at dø. Billedet af døden uden brød, af børn med opsvulmede maver, af menneskers lig, som ligger som hudovertrukne skeletter langs vejene og i forladte landsbyer, er præget ind i jeres sind og sjæl. I føler jer magtesløse overfor menneskers nød og frygter, at nøden kan ramme jer og jeres familie og venner.

Jeg Er Livets Brød.

Jeg Er Skabelsens Ord af Guds hjerte, som kaldte alt til live og ordnede verden, så at der var brød til overlevelse - urter, planter, frugter. Jeg skabte verden så at der var nok til alle, men I ville jer selv, ville ikke dele med hinanden, men begærede skabningen til jeres egen fornøjelse og nydelse. I bragte uorden ind i verden: udnyttelse, misbrug, forbrug. I glemte mig: at Jeg, som Er, gav og giver, og at I lever og er til, fordi jeg delte, hvad Jeg Er, med jer. I brød fællesskabet med mig og jeres egne relationer gik i stykker: Had i stedet for kærlighed, misundelse og mistro i stedet for tillid, begærlighed og havepsyge i stedet for tjeneste, udnyttelse, udplynning, misbrug, vold og voldtægt i stedet for omsorg, afguder, magi og selvforgudelse i stedet for tilbedelse af Guds hellighed og fællesskab med Gud-i-mig, Ordet, som blev kød.

Jeg Er Livets Brød.

Jeg Er, og Jeg Er for jer. I modtager mig, og I modtager livet af mig, fordi jeg giver mig selv. Jeg giver mig selv helt og fuldt til jer. I kan fortære mig, optage mig I jer, leve af mig. Jeg Er Brød fra himlen, Jeg Er Skaberordet af Guds hjerte, og jeg blev Én af jer. I fortærer hinanden og har brudt de rette relationer til hinanden og til jeres medskabninger og jorden, I bebor, og I har brudt de rette

relationer til den Gud, som udtalte mig som sin kærlighedserklæring til jer og til alt det, som er til. Jeg blev Én af jer, og Jeg Er Livets Brød. I kunne fortære mig, som I fortærer hinanden, misbruger hinanden, påfører hinanden lidelse, smerte og død, men mig, som I fortærede, Jeg Er jeres rette relationer: Ordenen i den verden, jeg kaldte til live, Guds udstrakte hånd til forsoning, Guds tilgivende Ord, Guds selvhengivende kærlighed midt i de brudte relationers verden.

Jeg Er Livets Brød.

I den nat, jeg blev forrådt, brød jeg brødet og gav mine disciple det og sagde: Del det imellem jer, for dette brød er mit legeme, som gives til liv for verden. Min død var mit kærlighedsnærvær hos jer dér, hvor I gjorde hinanden til ofre for jeres selvforgudelse og jeres jeg-syge selvoptagethed. I min død var livets spire gemt, den kærlighed, der genopretter rette relationer mellem Gud og mennesker, Livets Ord, som med opstandelsen gennembryder graven og besejrer den død, som lagde mig deri - den død, som var jeres, og som jeg lod jer gøre til min. Jeg Er Opstandelsen og Livet, Jeg Er Livets brød, og I får dette brød, når I deler det med hverandre.

Jeg Er Livets Brød.

Jeg Er Brødet, brudt for en ny verden, de rette relationers verden. Bryd brødet med hverandre, del livet med hverandre, giv, hvad du selv har modtaget. Kun ved at give får du! Kun ved at være til for andre finder du dig selv! Kun ved at give Gud et gensvar på hans kærlighedsnærvær i mig, Ordet, som blev kød, Livets Ord og Livets Brød, bliver du et sandt menneske.

Jeg er Livets Brød.

Lad mig bryde dig, som jeg brød mig selv og gav mig selv til mine disciple. Lad mig bryde dig: Din selvforgudelse, dine hemmelige afguder, din egoisme og væren dig selv nok, dine skjulte fejl, alt det, du skammer dig over - lad det komme frem i lyset, ud af skyggerne og ind i mit lys. Afsløring! Forfærdelse? ja, men først og fremmest kærlighed. Forfærdes blot over skyggelivet, glemselivet (hvor Gud, hvor næsten og dit sande væsen forsvandt), begærlivet, men glæd dig: Livets Ord kalder dig til live på ny og genopretter dine relationer; du bliver en helt ny skabning og skimter en ny livets jord.

Jeg Er Livets Brød - i alle mine disciples liv, et brød brudt for verden!

6

”Salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed.”

(Matt. 5,7)

Mesteren Jesus priser de barmhjertige salige; de er sandt lykkelige, deres livs mål virkeliggøres i deres liv; de vandrer med Gud; deres liv afspejler Guds væsen.

Barmhjertig er den, som har hjerte for de svage, de ulykkelige, for den lidende skabning, men ikke alene det; den barmhjertige har et hjerte, som er åbent for alt, hvad der lever. Den barmhjertige er et menneske, som har badet sig i Guds nåde, så at nåden bliver dette menneskes livsform og væsens præg. Nåde er velvilje og barmhjertighed, nåde er relationer præget af kærlighed og glæde.

Guds nåde er Guds gode vilje, når Gud i sin kærlighed deler med os, hvad Gud selv er, og derfor skænker livet til den verden, Gud har kaldt frem til eksistens. Guds nåde er Guds velvilje overfor sin skabning, og den er Guds glæde over alt, hvad Gud har skabt. Nåden er Guds fortsatte velvilje og ønske om et genoprettet fællesskab med os, selv efter at vi vendte Gud ryggen og gik vore egne veje. Guds nåde er Guds opsøgende kærlighed: Guds åbenbaring af sig selv i sit Ord, i Loven, ved profeterne og i Mesteren Jesus. Guds nåde er en kærlighed stor nok, dyb nok, hel nok, engageret nok til at være til stede i Menneskesønnens liv og til i ham, i Jesus, at bære den smerte, som kendetegner vore indbyrdes relationer, når vi lever som var der ingen Gud, og når vi lever for os selv, i tilfredsstillelsen af vore egne begær. I Mesteren Jesus lod Gud sig se som den nådige i en verden uden nåde.

Menneskesønnens liv var fuldt af Guds nåde, Guds velvilje og Guds længsel efter at kunne glæde sig over mennesker. Det kom til udtryk i Jesu helbredelser af de syge, og når han befriede dem, der var plaget af onde ånder. Sygdom og mørkemagternes illusioner bandt mennesker; Guds Ord i Mesterens Jesu mund gjorde dem fri, Guds kærlighed i Jesus blev et livgivende kærtegn, vandringer med ham et liv i frihed. Guds rige var kommet nær. Når mennesker på grund af egen synd, jeg-optagethed, eget begær, og på grund af andres og egen fordømmelse, følte sig underkastet Guds vrede og frygtede hans dom, genoprettede han deres relation til Gud: ”Din synd er tilgivet! Gå, synd ikke mere!” Når Mesteren havde udtalt Guds nådes ord ind i et menneskes liv, kunne det rette sig op, se Gud, sig selv og andre mennesker i øjnene. Dets værdighed var genoprettet; rette relationer til Gud og mennesker var en mulighed på ny.

Menneskesønnens liv var fuldt af Guds nåde - også da han lod mennesker handle imod sig med alt deres opsparede had, fjendskab mod Gud, angst for egen status og magt, så at de torterede ham og henrettede ham under de største pinsler. Guds nåde var i Mesteren, da han på korset delte menneskers oplevelse af Gudsforladthed, tomhed, meningsløshed, død, ja, da han råbte det fortabte menneskes råb: "Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?" Gud var i Mesteren; den opsøgende kærlighed havde taget sit endelige skridt, for at Gud midt i Gudsforladtheden kunne udtale skabelsens "Det er fuldbragt" og skabe liv af døde, kalde lyset frem af mørket. Guds nåde, Guds opsøgende kærlighed, Guds kærlighedsords nærvær i vor død gør langfredag til påskemorgens begyndelse.

Guds nåde giver sig selv fuldt ud; Gud er grænseløst barmhjertig. Den, der i sit væsens dyb, gribes af denne kærlighed og erfarer barmhjertigheden, må selv blive barmhjertig. Den, der er blevet elsket, så at hun eller han kan elske sig selv, må elske sin næste som sig selv. Den barmhjertige handler ud fra, hvordan hun eller han selv har oplevet barmhjertighed, og handler sådan som hun eller han forventer eller ønsker, at andre skal handle mod hende eller ham; derfor siger Mesteren i Bjergprædikenen:

"Derfor: Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I gøre mod dem. Sådan er loven og profeterne." (Matt. 7,12).

Et menneske, som har mødt Guds velvilje, også hvor det oplevede sig som under Guds dom - eller i alt fald fordømte sig selv for sine handlinger eller oplevede menneskers foragt, et sådant menneske vil ikke længere dømme andre, men selv være barmhjertig. Derfor lød Mesterens undervisning om det at dømme andre således i Bjergprædikenen:

"Døm ikke, for at I ikke selv skal dømmes. For den dom, I dømmes med, skal I selv dømmes med, og det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt med. Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje? Eller hvordan kan du sige til din broder: Lad mig tage splinten ud af dit øje! og så er der en bjælke i dit eget øje? Hykler, tag først bjælken ud af dit eget øje; så kan du se klart til at tage splinten ud af din broders øje." (Matt. 7,1-5).

Den barmhjertige har opdaget frihedens fuldkomne lov! Den barmhjertige er barmhjertig på grund af Guds barmhjertighed, Guds velvilje, Guds opsøgende kærlighed, Guds vilje til at glædes over og glæde sig med sin forløste skabning. Den barmhjertige høster barmhjertighed, spreder nåde, velvilje, glæde. Den barmhjertige opbygger rette relationer og bringer Guds rige med sig, den barmhjertige skaber forligelse, helbreder, udfrier, hjælper den nødlidende og er villig til at lide for retfærdighedens skyld. Den barmhjertige høster barmhjertighed, også i lidelsen, fordi forholdet til Gud aldrig brydes.

Jeg vil gerne dele en inspiration med jer, om hvordan vi som disciple af Mesteren Jesus også bliver hans venner, om barmhjertighed og uegennyttig kærlighed:

I er mine venner, ikke bare mine disciple, men venner, og ikke bare venner, I er mine søstre og brødre. Men hvad er det, som kvalificerer disciple som venner,

ja som mine søstre og brødre? Det er jeres forhold til mine ord og mit eksempel og min død og opstandelse, som gør disciplen til ven og søster-broder.

Som disciple lytter I til mig og iagttager mig; I gentager mine ord og efterligner mine handlinger; I lærer af mig ved at gentage og efterligne, men lidt efter lidt begynder I også at orientere jeres tilværelse ud fra mig. Så længe der kun er tale om en ydre lydighed og en konformitet med de andre disciple, så længe der er en antydning af et ønske om at vinde min gunst, min opmærksomhed, min kærlighed og jeres egen frelse ved at gøre det gode og sige det sande i en efterligning af mig, er I endnu ikke trådt ind i den relation til mig, som gør jer til mine venner. I mine tanker og i min længsel efter jer, er I allerede mine venner, men I lev er ikke selv i en venskabs relation til mig. I lever efter en lov, som udsiger, at jeres handlinger er afgørende for jeres skæbne og jeres forhold til Gud; I har endnu ikke opdaget frihedens fuldkomne lov.

At se ind i frihedens fuldkomne lov er at se ind i mit hjerte, i min relation til Gud. Frihedens fuldkomne lov er min lydighed mod Gud, en lydighed som er udtrykt i en viljens enhed, hvor min vilje er ét med Guds vilje. Jeg vil, hvad Gud vil. Gud elsker sin skabning; jeg elsker skabningen. Gud giver sig selv til mennesker; jeg giver mig selv til menneskene. Gud elsker, tjener og giver sig selv til alt, hvad Gud har skabt, og til mennesker i mig.

Da Gud ville skabe kosmos, var jeg Guds Ord, som udtrykte Guds vilje, og som kaldte alt det skabte til live. Og da Gud ville skabe mennesker, som han kunne dele sin glæde og sit ansvar og sin kærlighed overfor skabningen med, kaldte jeg mennesket til live og lagde i dets væsens grund mit billede, som er Guds udtrykte billede og lighed. Og da mennesket glemte Guds billede i sit væsens grund og ophørte at elske Gud og tjene Guds skaberværk for at opbygge, ophøje og tilfredsstille sig selv, da udtrykte jeg Guds fuldkomne og opsøgende kærlighed og lod mig føde ind i jeres liv som en menneskesøn. I

Menneskesønnens forhold til Gud, hans lydighed mod Gud ser I menneskets sande frihed, en lydighed som ikke er motiveret af håb om belønning eller frygt for straf, men som er viljens enhed med Gud, at tænke Guds tanker, at elske som Gud elsker. Frihed er at tjene og at være til for andre, og kærlighed er lovens opfyldelse.

I er mine venner når jeres lydighed bliver til i ønsket om at tjene som jeg tjente jer, når Guds kærlighed i mig motiverer jer til at elske, tjene og være til for andre, ligesom Gud i mig er til for jer. Men når I går fra venskabet til søskendeforholdet til mig, er det en følge af, at jeres viljesenhed med mig udgår fra mit nærvær i jeres hjerter. Jeres tro på mig og tilliden til Gud, som elsker jer i mig, giver mig rum i jeres hjerte, i ånden, i jeres persons dyb, så at Guds billede og lighed igen begynder at træde frem i jer som jeres tilværelses grund, jeres sande identitet. Når I som mine disciple hører igennem min undervisning og ser igennem mine handlinger og hører og ser Guds tjenende nærvær og kærlighed i Menneskesønnen, så bliver alt det, jeg har fælles med Gud også jeres. Jeg er Menneskesønnen, og Gud er i mig, så at Menneskesønnens og Guds vilje vil ét; i Menneskesønnen er jeg ét med alle menneskebørn. Når I åbner jer for mig og lader jeres vilje finde min, og når mine Ord, Mesterens ord og eksempel, folder sig ud i jeres ord og handlinger, i rette relationer mellem mennesker, i uegennyttig og tjenende kærlighed, bliver I sande menneskesønner og -døtre, sandt menneske, som jeg er sandt menneske, men I jeres viljesenhed med mig får I også del i min viljesenhed med Gud, og som jeg er Guds Søn, bliver I Guds børn, Guds døtre og sønner. Intet skiller jer da fra Gud.

7

”Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud.”

(Matt. 5,8)

Målet for vort liv som Jesu disciple er at se Gud, Johannes siger det sådan i et af sine breve:

”Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn, og vi er det!... Mine kære, vi er Guds børn nu, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skal blive. Vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ligesom han, for vi skal se ham som han er. Enhver, som har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom han er ren.” (1. Johs. 3,1-3).

Vejen til dette mål, at se Gud, er tro og renselse eller helligelse (helliggørelse). Troen er tillidsrelationen til Gud, vores tryghed i Guds nærhed, vores vished om, at vi er Guds børn og har det med Gud, som børn har det med deres far og mor. Renselsen, helliggørelsen er kampen mod alt det, som kan komme ind imellem os og Gud; renselse sker, når vi erfarer Gud i Guds hellighed, fornemmer Guds storhed og absolutte helhed, griber, at Gud ikke kan forstås eller udgrundes eller kendes i dybden af, hvem Gud Er; renselse sker når vi gribes af den indsigt, at Gud Er og ikke skylder nogen sin eksistens, mens vi selv modtager livet og er på grund af Gud; så ser vi vor egen lidenhed, ufuldkommenhed, halvhed i lyset af Guds nærvær.

Mesteren Jesus har givet mig denne inspiration, som taler om spændingen mellem ærefrygt og frihed, renselse og tro:

Hvorfor bæver du af frygt i min nærhed? Hvorfor er dine følelser splittet mellem længsel efter mig og flugt fra min nærhed? Hvorfor jubler din sjæli mit lys, og hvorfor drages du alligevel af mørket?

Tror du, at du kan skjule dig i mørket? Det er kun for dig, at mørket er mørkt, for dig og for andre mennesker, men for mig findes intet mørke uden, at mit nærvær gør mørket klart som dagen.

Før alle tings begyndelse dvælede jeg i mørket. Min Ånd var der som en bevægelse af vind fuld af forår og af en ny dags dufte af liv, lige før dagen gryer. I begyndelsen, før kosmos, var mørket, men jeg var i mørket, og min Ånds vind

var i mørket, og ud fra mit væsens dyb udtalte jeg, hvad Jeg Er, til liv for alt det, som nu er til; jeg sagde: "Der blive lys!" og der blev lys. Mit Ord skabte kosmos, og der blev et skel i verden mellem lys og mørke, kosmos og kaos, mellem liv, formet af Ordet, og død, orienteringsløshed, tilbagetrukkethed i sig selv, borte fra Lyset, borte fra Ordet. Og jeg blæste min Ånd ind i kosmos som et livets åndepust, så at alt, hvad jeg kaldte til live, lever og røres og er i mig.

Jeg Er i Ordet og i Ånden; Jeg Er Ordet og Ånden; Jeg Er Lyset og Livet.

I Mesteren Jesus Er Jeg Livets og Lysets Lærer.

I har fortabt jer selv i skabningen og lever jeres liv med hinanden, midt i skabningens mangfoldighed, som om I vandrer i mørke - uden orientering, uden håb. Jeres liv jager efter tomhed, og når døden kommer til jer, er det den sidste illusion, den sidste maske som rives af jer - så at I intet andet har end fortvivlelsen; alt er mørke; der er ingen Gud for jer: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?"

Jeg har ikke forladt jer, Jeg Er hos jer i mit Ord, i Mesteren Jesus. Han er Lyset, som skinner i mørket, og som Han i tidernes morgen satte skel mellem lys og mørke, kosmos og kaos, gør han det i dit liv og i ethvert menneskes liv.

Hvis din tomhed skal blive til fylde, din fortvivlelse til håb, din død til liv, din manglende orientering i tilværelsen til et liv med mening og mål, må du begynde at leve dit liv som Mesterens discipel: Lytte til Hans Ord, fatte tillid til Ham, afsløres i Hans Lys, lade Sandheden i Hans væsen bryde løgnens magt i dine tanker og følelser, i dit hjerte.

Det er, fordi du står i dette valg, at du drages både mod lyset og mørket. Dit gamle liv med dine vante mønstre og forestillinger om sikkerhed, om tryghed, din gamle optagethed af dig selv og dine behov, dine gamle ønsker om held, fremgang, succes, rigdom og menneskers beundring - alt det, som i virkeligheden er tomhed, løgn, kilden til mørket i dit indre - alt dette velkendte trækker i dig, men mit nærværs Lys skinner allerede i dit mørke, og min hellighed foruroliger dit gamle jeg. Derfor drages du mod mig. Du aner, at du først bliver hel - helt dig selv, når du vandrer ret med mig, når jeg heler dit hjerte, så at du vil, hvad jeg vil, når du træder ud i Lyset, ind i Lyset.

Dit hjerte er helt i samme øjeblik og så længe, det er åbent hen imod mig og mit nærvær hos dig i Mesteren. Dit hjerte er helt, når du overgiver dig tillidsfuldt til mig, og når Mesteren får lov til at undervise dig i dit hjerte, gennem dine meddisciples vidnesbyrd og i de hellige skrifter. Dit hjerte er helt, når Helligånden fylder dig, så at Mesteren bor i dit hjerte og vinder skikkelse i dig, så at du og Han har samme sind og Hans Ord bliver dine og du tjener, som Han tjente og gav sig selv.

Dit hjerte er helt, når dit liv er orienteret ud fra min kærligheds nærvær hos dig i Mesteren - og det vedbliver at være helt, selvom mit Lys afslører dit gamle jugs rester, spor af mørke, gammel synd og ny synd, selvom mørkets magter anklager dig, så at du synes overvundet af tvivl, fortvivlelse, vantro og angst for min dom. Når du i dit hjertes dyb vil mig, og når mit Ord er dit livs mester, så kan intet af alt dette skille dig fra min kærlighed, så kan intet af alt dette blive et mørke, som skjuler dig for mig.

Træd ind i mit Lys! Lad blot dit gamle jeg ryste og frygte for sin undergang! Træd ind i Lyset, ind i mit nærvær, ind i helligdommen - og luk dit hjerte op for mit nærvær, min kærlighed som den er i Jesus, min renhed, hellighed, skaberglæde, mit tjenersind; da bliver også dit hjerte, da bliver også du selv et tempel for mit nærvær, et kosmos, hvor der før var kaos. Jeg har da tændt et lys af mit Lys og lagt min hellighed ind i den del af verden, som er din: Og der skal blive lys på ny!

Hjertets renhed er, at det er helt i alle sine relationer: til Gud, til sig selv, og til andre mennesker. Dette afspejles i en lang række udsagn i Mesteren Jesu undervisning i Bjergprædikenen:

"Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler. Men saml jer skatte i himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor tyve ikke bryder ind og stjæler. For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være." (Matt. 619-21).

Et helt hjerte handler altså om de rette prioriteter i tilværelsen, den rette orientering, de rette værdier: Hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være! Derfor opfordrer Mesteren til bekymringsløshed, for et helt hjerte har tillid til Gud og behøver ikke at bygge sit liv på andet end visheden om Guds kærlighed og omsorg: Intet kan skille os fra Guds kærlighed, som vi har lært den at kende i Mesteren Jesus. Hvis vi forsøger at bygge vores sikkerhed på noget andet, hvis vi orienterer vort liv ud fra noget andet, risikerer vi, at noget mindre end Gud, bliver vores gud, og at vi bindes af det, vi guddommeliggør. Ganske særlig materiel velstand kan friste os, så at rigdom og

vellevned bliver vort mål, og så at vi glemmer vore medmennesker og medskabninger og glemmer Gud for kortvarige nydelser og en illusorisk sikkerhed:

"Ingen kan tjene to herrer. Han vil enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon." (Matt. 6,24).

Også i vores religiøsitet og i vort spirituelle liv kan vi stå i fare for at leve med et delt hjerte. Mesteren Jesus viser flere steder i Bjergprædikenen, hvordan vi kan gøre en præstation ud af fromhedslivet: vi gør måske bøn for et syns skyld, for at gøre indtryk på Gud eller eventuelt opnå noget hos Gud, og for at gøre indtryk på mennesker, så at i alt fald mennesker beundrer os for vor fromhed og inderlighed og dybsindighed. Men et delt hjerte i fromhedslivet bærer kun en dennesidig frugt; der intet af evigheden i den. Når et menneske faster, skal det således heller ikke lade andre bemærke det, det eneste afgørende i bøn og faste er forholdet til Gud; du skal for at vinde dybde i dit liv med Gud, have et liv med ham, skjult for andre, for den, du beder til og faster for, er "din fader, som er i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig." (Se Matt. 6,16- 18, men også 6,1-8).

Når dit hjerte således bliver helt i forhold til Gud, bliver du også et menneske, som hviler i, hvem du selv er - en Guds datter, en Guds søn; derfor bliver du også mere ligefrem i dit forhold til andre mennesker. Du behøver ikke at bruge store ord, for at opnå menneskers tillid; dine ord bliver troværdige. En Jesu discipel behøver ikke at sværge ved noget i himlen eller på jorden, men kan nøjes med dette:

"I jeres tale skal et ja være et ja og et nej være et nej. Hvad der går ud over det, er af det onde." (Matt. 5,33-37).

Dette er blot nogle eksempler ud fra Mesterens undervisning i Bjergprædikenen på, hvordan et liv præget af et rent hjerte kan folde sig ud i praksis.

Et rent hjerte får vi, når vi har vendt os helt til Gud og har vendt et jeg-søgende liv ryggen, har ladet Mesteren Jesus rense os og har modtaget Guds Ånd i vort indre, så at Mesteren begynder et liv i centrum og i dybet af, hvem vi selv er. Et rent hjerte er et liv i tro, i et åbent og tillidsfuldt forhold til Gud og til Guds kærlighed i Mesteren, og det er tillid til Mesterens ord. Men det kan være en kamp at blive i dette tillidsforhold. Dog skal vi ikke frygte kampen. Bibelen er således fuld af eksempler på denne kamp, og hvordan Gud uddyber menneskers tro og grundfæster hjertets renhed gennem en sådan kamp. Ikke mindst Davids salmer er udtryk herfor.

David kan i fortvivlelse råbe til Gud om sin synd som blodskyld, at hans synd hele tiden står ham for øje, hans synd synes at afsløre en afstand fra Gud som er så grundlæggende, at den må gå tilbage til hans undfangelse. Han frygter, at Gud vil tage sin Ånd fra ham - og ville Gud gøre det, var det kun retfærdigt. Disse tanker kommer til udtryk i Sl. 51, som er en bodssalme, en syndsbeholdelse, dengang han i sit begær efter Batseba sørgede for, at Batsebas ægtemand Urias blev slået ihjel under belejringen af en fjendtlig by. Hans hjerte var ikke helt; det var delt mellem Guds vilje og ønsket om at tilfredsstille et seksuelt begær. Men da forhærdelsen truer og hans liv synes knust, fordi han satte begæret over retfærdigheden, beder han til Gud, og midt i

sønderknuselsen ved han, at Gud er større. Ofre kan ikke gøre det forbrudte liv godt, men "et sønderbrudt og sønderknust hjerte afviser du ikke, Gud." Derfor beder han videre:

*"Skab et rent hjerte i mig, Gud,
giv mig på ny en fast ånd!
Lad mig atter frydes over din frelse,
styrk mig med en villig ånd!"*

Og David vil, at hvad han nu erfarer i sit liv med Gud, det skal andre nyde godt af:

*"Jeg vil lære overtrædere dine veje,
så syndere kan vende om til dig."*

Af og til kan denne det rene hjertes vej synes svær, mens andre veje synes nemmere, mere fulde af succes. Vi kan synes, at det går mennesker bedre, som bare søger deres eget, og som lever, som var der ingen Gud. Men det er en illusion af lykke, for som det også gang på gang blev Davids erfaring: Gud er god mod de rene af hjertet. Lad mig afslutte undervisningen med nogle vers af Davids 73. salme:

*"Dengang mit hjerte var bittert,
og det nagede i mit inde,
var jeg et uforstandigt fæ,
en stud var jeg overfor dig.
Men nu er jeg hos dig,
min højre holder du fast.
Du leder mig med dit råd,
du fører mig til herlighed.
Hvem har jeg ellers i himlen?
Hos dig ønsker jeg intet på jorden.
Om end min krop og mit hjerte forgår,
så er Gud for evigt mit hjertes klippe og min lod...
At være Gud nær er min lykke...
Gud er god mod Israel,
mod de rene af hjertet."*

Salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud!

8

”Salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn.”

(Matt. 5,9)

Mesteren Jesus sagde: ”Salige er de, som stifter fred, for de skal kaldes Guds børn”. Det er ord, som umiddelbart vækker en længsel i os, ikke mindst på baggrund af alle de indtryk, som rammer os gennem nyhedsmedierne - om borgerkrig, vold, krig og trusler om krig, økonomisk kriminalitet og spekulation, og om problemer mellem danskere og indvandrere. Den inspiration, som Mesteren Jesus har givet mig til denne saligprisning, taler ind i denne længsel ved at tale om Guds riges komme. Jeg citerer indledningen til inspirationen nu, men læser den ellers først i sin helhed sidst i undervisningen:

Mennesker spejder efter Guds Rige, efter en ny tids komme, hvor intet menneske længere er offer for et andet menneskes begær, hvor ingen øver uret, hvor vold, krig, forbrydelser, sygdom, og påført lidelse er forsvundet - en ny tid, hvor mennesker lever i harmoni med jorden og alle dens skabninger, og hvor Guds vilje som en plan om lys og fred skal gælde på jorden som i himmelen, blandt engle og mennesker, ja på alle skabningens planer.

I, som er mine disciple, er kaldet til at være Guds-Riges-mennesker. Jeg har sagt, at Guds rige er midt iblandt jer.

For at stifte fred, må vi selv kende til fred!

Men før vi kan kende freden og blive Guds-Riges-mennesker, må vi blive realistiske i synet på os selv og erkende, at vi ofte lever i konflikt med os selv. Denne konflikt kan være en spænding mellem vores gode vilje og vore begæringer. Paulus var en mand, som så denne konflikt i ham selv i øjnene:

”Jeg forstår ikke mine handlinger. Det, jeg vil, gør jeg ikke, og det, jeg hader, gør jeg... Viljen har jeg, men at udføre det gode kan jeg ikke.... Jeg glæder mig inderst inde over Guds lov (dvs. Guds udtrykte vilje). Men jeg ser en anden lov i mine lemmer, og den ligger i strid med loven i mit sind og holder mig som fange i syndens lov, som er i mine lemmer.” (Fra. Rom. 7).

Paulus oplever med andre ord, at Guds vilje, sådan som den har fået sit udtryk i de ti bud og den øvrige del af Moseloven og i profeternes formaninger, finder sit gensvar i samvittigheden, loven i

hans sind. Samvittigheden ønsker, at Paulus skal leve sit liv i fællesskab med Gud; derfor ønsker samvittigheden, at følge Guds vilje og ser i loven en hjælp til at forfølge dette høje mål. Men loven er i konflikt med en anden tendens hos Paulus, nemlig: at han gang på gang på gang sætter sine egne ønsker og behov, sine begæringer over Guds vilje, så at han lever, som var der ingen Gud. Det er det, Paulus kalder synd: altså at leve uden Gud, og at leve for sig selv. Men det er fangenskab og betyder, at Paulus' indre menneske ikke får lov til at vokse op og tage kontrol over hele hans person, så at alle ønsker og længsler finder deres opfyldelse i foreningen med Gud derved, at han ligner sin Mester Jesus Kristus, og Kristus således vinder skikkelse i ham.

Men denne konflikt er ikke alene Paulus'. Selv de største helgener klager over denne splittelse i deres personlighed. Vi er altså i konflikt med os selv.

Ofte forstærkes denne konflikt ved en påført mindreværdsfølelse. Det kan være andre menneskers domme, deres anklager, deres negative tanker og holdninger. Det kan være vanskeligheder med at leve op til vor omgangskreds' normer, så vi føler os udenfor eller falder igennem. Konflikten kan være særlig stærk i forbindelse med en stærkt moraliserende religiøsitet. Den indre konflikt kan være et resultat af eller forstærkes af traumatiske begivenheder, måske helt tilbage til vore teenageår, barndom eller småbørns- og spædbarnstid. Sådanne begivenheder kan være handlinger, som har krænket os dybt, men som også har påført os en falsk skyldfølelse, så at vi oplever os selv som årsag til den uret, som blev begået imod os, hvad enten det kunne handle om incest, voldtægt eller vold og ulykker.

Konflikten i vort indre udspringer på mange områder af en konflikt med Gud - og under alle omstændigheder finder den alene sin løsning i fællesskabet med Gud. Den konflikt Paulus beskrev handler om, at vort indre menneske véd, at det er skabt i Guds billede og lighed. Når samvittigheden definerer konflikten mellem sig og syndens lov, retter den vores opmærksomhed hen imod Gud, vi søger Gud eller, hvis vi ikke kender noget til Gud, en mening, et formål med vore liv, en sammenhæng i alt det, vi oplever.

Mesteren Jesus viser os, at vi er elsket af Gud - også uden at vi endnu har nået at få orden på vort liv, så at det bare ligner Guds vilje en lille smule. Mesteren viser os, at konflikten hænger sammen med, at vi lever udenfor fællesskabet med Gud og derfor ikke rigtig er hjemme i verden; vi går som i søvne gennem verden, lever i en ubehagelig drøm eller i en stor glemsel. Vi har glemt, at vi er Guds børn og har vores hjem hos Gud.

Når vi erkender, at det er Gud, vi søger, og beder til Gud, så er vi begyndt vandringen hjem til vor sande identitet, til Guds rige, til Gud selv. Men så snart vi begynder rejsen, vil vi opdage, at Gud allerede har set os, og selv kommer os i møde. Rejsen vil derfor præges mere og mere af målet, og midt i alle konflikterne fyldes vi mere og mere af erfaringer af: Jeg er elsket af Gud!

På rejsen hjem er Jesus vor Mester og vejleder. Gud er i ham. Han taler ord, som er Guds. Han gør undere, som er Guds, fordi det er skabelsens kraft, som kommer til udtryk gennem dem: i helbredelserne, i bespisningsunderne, i dødeopvækkelserne, og når han tvang kaos-magterne tilbage og udfriede mennesker fra dæmonerne. På vor livsvandring med Jesus taler Jesus med os, så at vi får en ny selvtilid. Hans accept, hans kærlighed, hans omsorg, hans nærvær bøder alt, hvad vi har lidt af krænkelser, og ved sin Ånd rører han vort inderste, vore dybeste følelser, sjælens

sår og heler os. Jo mere vi taler med ham under vandringen, desto mere taler han sin kærlighed ind i dybet af, hvem vi er, desto mere lader han sin Ånd strømme igennem os, så at Guds Ånd i vor ånd skænker os den vished, at vi med Mesteren, Jesus, Guds Søn, selv er Guds sønner og døtre. At leve sit liv med Jesus, er at være på vejen hjem og samtidig at være hjemme.

Paulus fandt dette svar på sin indre konflikt og spørgsmålet: Hvem skal fri mig? Hans svar er et udbrud:

"Gud, ske tak ved Jesus Kristus, vor Herre!" (Rom. 7,25).

Og dernæst:

"Livets Ånds lov har i Kristus Jesus befriet mig fra syndens og dødens lov... Alle, som drives af Guds Ånd, er Guds børn. I har ikke fået en ånd, som giver trællekår, så at I atter skulle leve i frygt, men I har fået den Ånd, som giver barnekår, og i den råber vi: Abba, fader!" (fra Rom. 8).

Paulus fortsætter med at beskrive, hvordan Guds Ånd åbner os i vort forhold til den øvrige skabning. Guds tanke er, at den fred, vi oplever i fællesskabet med Gud, også skal blive andre mennesker og de øvrige skabninger til del. Det er på dette punkt, at Jesu disciple bliver fredsstiftere, Guds-Riges-mennesker.

I Bjergprædikenen viser Mesteren os, at dette fredsstiftende sindelag ikke mindst står sin prøve i forholdet til dem, der har begået eller begår uret imod os. Vi har erfaret, at Guds godhed og omsorg var der endnu inden vi fik erkendt konflikten i os selv, inden vi fik gjort op med syndens lov og begivet os på vejen hjem sammen med Mesteren. Gud elsker mig, Gud elsker alle; Gud lader solen skinne over både onde og gode, og lader det regne over onde og gode - uden forskel, uden personsanseelse. Hvis Gud elsker mig, elsker Gud alle! Og hvis vi er Guds børn, må Guds velvilje, omsorg og kærlighed genfindes i vore relationer til andre:

"Elsk jeres fjender, og bed for dem, der forfølger jer... Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente? Det gør toldere også. Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt gør I så? Det gør hedningerne også. Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!" (Matt. 6,43-48).

Derfor erklærer Mesteren den lov for ugyldig i Guds Rige, som siger. "Øje for øje, og tand for tand." Det er i denne forbindelse Jesus taler om at vende den anden kind til, hvis nogen slår os på den højre kind, og at gå to mil med den, der vil tvinge os til at følge ham én mil. Her handler det om at se igennem den andens motiver og forstå, hvorfor hun eller han handler, som hun eller han gør, og så derigennem nå frem til en holdning til den, der handler uret imod os, som afspejler Guds holdning til os. For når vi ser på Mesteren Jesus, oplever vi, at Gud-i-ham gik med os helt ind i erfaringen af Gudsforladthed, tortur og død, ind i alt det, som er følgen af, at vi lever for os selv og os selv nok og som var der ingen Gud. Han bar på sin krop og i sin sjæl frugterne af syndens lov, som vi kender den i vore liv.

Samtidig er disse ord om at vende den anden kind til underfundige, fordi de hjælper os til at bevare vores selvrespekt under uret; vi møder uretten som frie personer, der ikke lader os tvinge ud i vold,

bitterhed, selvmedlidenhed, had. Dette med at vende venstre kind til viser den, der slår dig på den højre, at du ikke er slave, men fri; i alt fald hævder nogle kommentatorer, at et slag på højre kind betyder, at den, der slår, slår med bagsiden af sin højre hånd, og at det var den måde, hvorpå herrerne i antikken slog deres undergivne. At vende venstre kind til betyder, at du ikke vil anerkende et underlegenhedsforhold til den, der slår, men at du er voldsmandens lige - og at du er klar til at blive hans bror eller søster. (Læs hertil Matt. 6,38-42).

Også fællesskabet af Mesterens disciple skal afspejle freden og være et indbrudssted for Guds Rige midt ind i verden. Discipulfællesskabet eller menigheden skal være et forligelsens sted, hvor mennesker kan se en anden måde at leve på. Her tager vi ikke os selv til rette, her har vi omsorg for hinanden, her er ikke personsanseelse, her er forbøn og helbredelse - kort sagt et samfund *en miniature* præget af rette medmenneskelige relationer. At det var Mesteren Jesu anliggende, fremgår ikke bare af Bjergprædikenen, men også af hans samvær med disciplene den sidste aften før hans død på korset. I den nat, da han blev forrådt, gav han dem nadvermåltidet som et udtryk for Guds Riges virkelighed midt iblandt dem: Kun ved at bryde brødet og dele det med hinanden, kun ved at drikke af det samme bæger, får de del i og har de del i den i kærlighed, som gav sig selv hen i døden for dem. Den samme nat bad Jesus:

"Jeg beder ikke om, at du skal tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde. De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden. Hellige dem i sandheden; dit ord er sandhed. Ligesom du har udsendt mig til verden, har jeg også udsendt dem til verden... Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være Ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig... Fader, ... jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem." (Af Johs. 17).

Og lad mig så læse inspirationen fra Mesteren Jesus i dens helhed:

Mennesker spejder efter Guds Rige, efter en ny tids komme, hvor intet menneske længere er offer for et andet menneskes begær, hvor ingen øver uret, hvor vold, krig, forbrydelser, sygdom, og påført lidelse er forsvundet - en ny tid, hvor mennesker lever i harmoni med jorden og alle dens skabninger, og hvor Guds vilje som en plan om lys og fred skal gælde på jorden som i himmelen, blandt engle og mennesker, ja på alle skabningens planer.

I, som er mine disciple, er kaldet til at være Guds-Riges-mennesker. Jeg har sagt, at Guds rige er midt iblandt jer; Guds Rige har sit indbruds sted i verden i mine disciples fællesskab. Jeg Er hos jer som jeres Mester; I ser mig ikke, men ved min Ånd vejleder jeg jer og underviser jer, og ved samme min Ånd giver jeg jer kraft til at være mine vidner. Hvor Jeg Er, er Guds Rige iblandt jer.

Jeg underviser jer om Guds vilje og jeg lader jer se Guds vilje sådan som den udfoldedes i mit forhold til Gud og i mit forhold til mennesker. Jeg lader jer se

Guds Riges kraft i undere, som dem jeg gjorde; jeg lægger kraften til at helbrede, til at gøre mennesker hele, til at genoprette relationer ind i jeres liv, i jeres fællesskab - ikke som én mands eller én kvindes tjeneste, men i fællesskabet som jeres fælles tjeneste gennem indbyrdes omsorg og gennem omsorgen for den verden, som omgiver jer.

Guds Rige er midt iblandt jer, men det begynder i den enkelte af jer. Guds Rige må først være i jer, i den enkelte af jer, for at det kan komme til udtryk gennem fællesskabet af mine disciple i verden.

Guds Rige er i dig, når du lukker dit hjerte, dine tanker og din sjæl op for mig. Guds Rige er mit nærvær i dybet af, hvem du er. Jeg Er din Fred! Lad dig forlige med Gud: Se alt det i dit liv, som endnu er mørke, sæt navn på det. Når du ser dit liv i lyset af mit liv, og når du lytter til alt, hvad jeg har sagt, vil du opleve forskellen på et helligt liv og et liv uden grundfæstet fred. Når du ser dig selv i lyset af Sandheden, Jeg Er Sandheden, ser du løgnen, illusionerne og din selvoptagethed, din væren dig selv nok - alt det, der skiller dig fra Gud. men Jeg Er din Fred. Når du begynder at se dig selv i lyset af mit lys, er forligelsens proces allerede i gang, du er ved at leve som et barn af Gud, freden er begyndt at forvandle dig og at opbygges i dig. Guds Rige er kommet nær.

Guds Rige er i dig, når du har fred med mennesker, når du forliges med dem, der står dig imod, eller som du selv har såret og forurettet. Guds Rige er tilgivelsen, men først det at sætte navn på uretten og vedkende sig uretten som uret, hvad enten det er dig, som har handlet forkert, eller det er andre som har handlet forkert imod dig. Guds rige er rette relationer, fred imellem mennesker. Men en sådan fred kan kun begynde i det enkelte menneske. Som mine disciple er I kaldet til forligelse, ved at bede om tilgivelse, hvor I har handlet forkert, og ved selv at tilgive, hvad I har erkendt som en krænkelse af jer, som en uret. I denne dobbelthed, erkendelsen af uretten og tilgivelsen, ligger freden, og i freden ligger lægedommen gemt, som gør bod for uretten, renser for al uretfærdighed og giver en ny frugt af tillid, åbenhed og omsorg mellem mennesker. Når min fred kendetegner dine relationer til andre mennesker, ja til den øvrige skabning, er du et fredens barn, Guds datter, Guds søn.

I er mine disciple, og når freden bor i jer, kan I række ud imod hverandre. Min fred vil præge jeres indbyrdes forhold, sådan at jeres fællesskab virkelig er en

ny tids begyndelse på jorden - endnu ikke fuldkomment, men et Guds Rigets tegn, et håbets sted, et lægedommens sted, et sted, hvor mennesker bliver hele, et fredens sted, et forligelsens sted, et fællesskab, der ikke er sig selv nok, men bestandig rækker ud over sig selv for at stifte fred, bringe forligelse og opsøge dem, som er såret på krop, sjæl og ånd, for at bringe lægedom og gøre hel i forholdet til Gud og mellem mennesker, for at opbygge rette relationer mellem mennesker og i mellem mennesker og den øvrige skabning, for gennem tjenende kærlighed at gengive mennesker nyt mod, fornyet håb og sandt selvværd.

Bed sammen med mig:

Jesus, vi er i din nærhed. Vi beder dig, at du sender din Ånd i vore hjerter, lukker vore hjerter op for Guds kærlighed, så at vi lader din Ånd gøre vore hjerter hele. Vi beder om, at din Ånd lader Guds kærlighed, som vi har mødt den i dig, plantes i os, vokse ud fra vore hjerter og fylde os.

Jesus, vi beder dig nu, at du ved din Ånd vil gøre vore hjerter hele i forholdet til dig, og at du også vil lukke os op og gøre os hele i forholdet til andre mennesker.

Jesus, rør ved enhver af os dér, hvor der er sår i vore liv, som gør det svært for os at holde af os selv, svært at blive dem, vi er skabt til at være. Rør ved os, Jesus, og gør os hele i forholdet til, hvem vi selv er. Først når din kærlighed bor i os, og når vi er, hvem vi er, har vi styrke til at række ud mod andre.

Jesus, send os din Ånd; rør ved hjerterne; gør os hele!

9

”Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed, for Himmeriget er deres.”

(Matt. 5,10)

Mesteren Jesus lærer os, at discipelskabets vej er en lidelsens vej, at den der vil færdes ret med Gud og opbygge rette relationer mellem mennesker og i forholdet til den øvrige skabning, må regne med lidelser på grund af retfærdigheden. Derfor siger Mesteren, at den der vil være hans discipel må tage sit kors op for at følge ham.

I undervisningen her vil jeg først dele en inspiration om korset. Inspirationen henviser til et kosmisk kors, som hører skabelsen til og dernæst til Jesu kors som udtryk både for lidelsen med os og for os og som en åbenbarelse af det kosmiske kors, at vi på grund af vor lukkethed overfor Gud og fremmedhed for hinanden kun får en mulighed for at genkende dette kosmiske kors gennem Guds selvhengivende kærlighed under lidelsens fortegn. Efter inspirationen handler det om korset i disciplens liv, både som disciplens sande identitet som menneske skabt i Guds billede og som lidelsen, som påføres disciplen af dem, som ikke forstår Jesu selvhengivende kærlighed, når Jesus søger at vinde skikkelse gennem disciplene.

Den, som Er, hvem Gud Er, siger:

Korset er grænsen mellem mig i min uerkendelighed og hellighed, i min værens dyb som den, der Er, og alt, hvad jeg har skabt; det er en barriere for al erkendelse. Her stopper tankens himmelflugt, her er intet for videnskaben at undersøge, her ender al religiøs søgen.

Men korset er ikke desto mindre også min selvmeddelelse; gennem korset afslører jeg, at, hvad Jeg Er i mit væsens dyb, Er Jeg for jer. Korset er mit billede, så at jeg i korset og ved korset strækker mig ud imod jer. Korset er udspændt i hele kosmos, over hele kosmos, gennem hele kosmos. Korset er skabelsens og skabningens højde og dybde, bredde og længde. Korset er mit Ord, min henvendelse til jer, til liv.

Korset er mit Kærlighedsord til jer: Jeg Er, og Jeg Elsker, Jeg Er for dig, og Jeg Elsker dig, min skabning.

Jeg Er fuldt ud i korset, i mit billede, i mit Ord. Fra korset udånder jeg liv til alt, hvad jeg kaldte til live med mit Ord. Fra korset og ved korset sender jeg jer min Ånd og skænker jeg jer min Ånd som skabningens åndedræt og som den kommunikation med mig i jeres væsens dyb, der alene holder skabningen i live og lader jer erkende mit nærvær, min kærlighed i korset og i alt, hvad Han kaldte til live som mit Ord.

Og mit Ord blev kød. Jeg overskred grænsen mellem jer og mig og blev i mit Ord, min Søn, én af jer - og midt i jeres verden lod jeg mig korsfæste for at lade jer se, hvem Jeg Er, og hvem I er!

I havde glemt korset i jeres liv, glemt den tjenende kærlighed og glemt at kommunikere med mig. I levede i verden, som var verden kun til for jer. Der var ingen højde og dybde, længde og bredde i jeres liv, men korsets grene var i jer bøjet ind imod jer selv. I var jer selv nok, fortabte i jer selv. Derfor blev livet uden mening, uden ret orientering; derfor blev andre mennesker og skabninger redskaber for jer til tilfredsstillelsen af jeres begær: overlevelse, nydelse, rigdom, magt. De rette relationer i jeres liv blev brudt - til mig, til mennesker, til skabningen, og derfor vidste I ikke længere, hvem I selv er. Livet blev lidelse, tomhed, meningsløshed, en illusion, en maske over mørket, døden og fortabelsen.

For at møde jer måtte mit Ord, som er min Søn, komme til jer og bringe jer mit nærvær; men kun i lidelsen med jer ved min Søn kunne jeg vise jer, at Jeg Er og Er for jer, og at Jeg Elsker og Elsker jer. For at I kunne se korset, måtte jeg i min Søn hænge på korset i lidelsen, i smerten, i meningsløsheden og i fortabelsen - jeres lidelse, smerte, meningsløshed, fortabelse, jeres død og jeres liv uden Gud - som var der ingen Gud, og som offer for jeres synd: at I bøjer jer mod jer selv og føler jer truet af den tjenende kærlighed.

Men dér på korset ser I mig i min henvendthed til jer; i Jesu kors gennembrød jeg barrieren mellem mig og jer, og fra Jesu kors skænker jeg jer min Ånd på ny, for at den, som har øjne at se med, skal se, og for at den, som har ører at høre med, skal høre: "I dag skal du være med mig i Paradis!" og: "Dér er din søn... Dér er din mor!" og: "Det er fuldbragt!"

Vær stille et øjeblik, før du læser videre

På korset ser vi et brudt menneskeliv og et sandt menneskeliv. *Brudt* af mennesker, et offer for menneskers ondskab, *brudt*, fordi livet afbrydes af en meningsløs død, *brudt*, fordi Gud synes borte. *Sandt* og helt, fordi Gud er i manden på korset, midt i lidelsen opmærksom, optaget af andre menneskers vel: Røveren, der får løftet om at være med Jesus i Paradis i dag, disciplen og moderen, som hører ordene: "Se! dér er din søn; dér er din mor!"; optaget også af "fjenderne", han bad for! Guds kærlighed afsløres først i sin fylde i Guds lidelse. Derfor er det sidste ord på korset: "Det er fuldbragt!"

Ved korset kan vi finde vor sande identitet og få mod til at leve den ud på trods af lidelsen og menneskers modstand, modvilje eller ligegyldighed.

Stefanus var et eksempel på et menneske, som havde fundet sin sande identitet og derfor var formet af Guds kærlighed. Stefanus blev kirkens første martyr. Han talte om Gud som den, der er større end den etablerede religiøsitetens forestillinger, som den, der nedbryder vore templer, vor afgudsdyrkelse, vore falske prioriteringer; i stedet viste han hen til Guds kærlighed, som den møder os i Mesteren Jesus. Hans samtidige tålte ikke opgøret med deres illusioner, de slæbte ham for domstolen og lynchede ham ved stenkast. Men hans ansigt var at se til som en engels, og han bad for dem, som Jesus bad på korset: "Tilgiv dem!" for Stefanus så ind i himlen: Se, dér er den korsfæstede Mester ved Guds trone! Stefanus' døds under var kærligheden, Guds kærlighed i Jesus i ham, og underets frugt var Saulus, den mand, som frydede sig aller mest over hans død.

Denne Saulus var fyldt af had til alt, hvad der handlede om Jesus, og til enhver, der fulgte Jesus som en discipel af ham. Nogen tid efter lynchningen af Stefanus var han på vej til Damaskus for at anholde Jesu disciple dér. Da opfyldte Gud martyrens bøn: "Tilgiv dem!", for Jesus mødte Saulus på vejen til Damaskus og sagde: "Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?", og Saulus blev Mesterens, Jesu apostel, som under navnet Paulus bragte kærlighedens evangelium til Europa.

En discipel lærer af sin mester og følger i hans fodspor, følger hans eksempel.

Jesus, Mesteren, viste os, at den største i Guds Rige er den, som tjener. Selv tjente han os, gav sig selv til os, han var til for os - og i denne tjenende kærlighed så og ser disciplene Gud! Gud er med os i Jesu tjenende kærlighed, og som sådan er Jesus på en gang den, der åbenbarer Gud (han er Gud-med-os), og den, der viser os, hvad et menneske er, at det er skabt i Guds billede.

Vi er skabt i Guds billede og lighed til at åbenbare Gud for hinanden og for den øvrige skabning. Derfor må vi følge Mesteren i hans gudsforhold og blive Guds børn, som han er Guds Søn, og gøre Guds vilje som han: elske, tjene, helbrede, gøre vel - omend aldrig i egen kraft, men alene med udgangspunkt i den kærlighed, vi selv har mødt hos ham, og ved den Ånd, som hvilede over ham, og som han har lovet skulle fylde enhver, som tror.

Discipelskabets vej er ingen let vej:

For det første kræver den en korsfæstelse af vore jeg-søgende liv, vor selvtilstrækkelighed. Vi rettes ud, så at vi kan favne verden, netop ved, at det gamle jeg korsfæstes.

Når vi ser Jesus på korset, når vi ser hans lidelse, ser ham udspændt og samtidig forstår hans kærlighed midt i denne lidelse - til røveren, til dem, som han bad om tilgivelse for, skønt de korsfæstede ham, til moderen og disciplen, når vi altså ser Jesus udspændt dér på korset i kærlighed til os, og vi så selv breder vore arme ud for at efterligne ham eller for at komme ham i møde, er vi ikke længere sammenknugede, bøjet ind over os selv, men netop rettet opad og ud af os selv. Samtidig er det netop hans kærligheds selvhengivelse i døden på korset, som viser os, hvor sammenknugede vi var i os selv, hvor selvoptagede og selvtilstrækkelige, hvor bøjede ind imod os selv. Som det blev sagt i inspirationen: Vort kors' grene var bøjet ind imod os selv. Men de skal strækkes ud i en efterlignelse af Jesus på korset, så at vi kan være til for hinanden og favne hinanden. Selvfølgelig er det også en sårbar position. Den, der vil være til for andre, favne andre og række ud mod andre, må også være indstillet på at blive såret.

Hvordan rettes vi så ud af vor selvtilstrækkelighed? Hvordan korsfæstes vort selvsøgende selv? Det sker, når vi påtager os ansvaret for vor selvsyge og vor væren os selv nok, vor lukkethed for Gud og verden omkring os. Vi vedkender os ansvaret for det ved at bekende det som synd: "Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renses os fra al uretfærdighed." (1. Johs. 1,9). Gud tilgiver og renses, og ved Helligånden giver Gud os styrke og udholdenhed til at reorientere vore liv efter Guds vilje og kærlighed, som vi møder den i Mesteren Jesus.

Derfor siger Jesus i Bjergprædikenen, at det er ikke nok at kalde sig en discipel af ham, at vi siger: "Herre, Herre!" og roser os af vore psykiske evner eller åndelige kraft; nej, forholdet til Gud må være ret, og vi må lade det gamle jeg korsfæste, for at vi kan forvandles fra at være et dårligt træ med slet frugt til at blive et godt træ med gode frugter. Det gode træ er korsets træ! At forvandles er at blive en gren på det gode træ, at være i Kristus, forenet med Mesteren, som i kærlighed gav sig selv. (Matt. 7,15-23).

For det andet er discipelskabets vej lidelse eller smerte, fordi mennesker ofte ikke forstår, hvad disciplen vil formidle, misforstår hendes kærlighedsgerninger, misbruger tjenersindet, taler ondt om det åndelige liv - ofte fordi de føler deres selvsøgende liv truet. Det kan opleves, siger Jesus i Bjergprædikenen, som at kaste perler for svin, når disciplen forsøger at dele af sine erfaringer med mennesker, som er mere optaget af materielle og sanselige "værdier" end af ånd, end af at søge Gud eller af arbejdet med at ligedannes med Guds Søn, Mesteren. I sammenhængen fremtræder denne skarpe udtalelse som en advarsel; det gælder om både visdom og kærlighed, når vi vil formidle vore åndelige erfaringer og vort vidnesbyrd om Mesteren, fordi det menneske, som ikke er parat, vil være hurtig til at vende sig imod os. (Matt. 7,6).

Men hvordan vi nu end vender det med lidelsen og smerten på discipelskabets vej, så siger Mesteren, at de, som forfølges for retfærdighedens, Guds riges og Mesterens skyld, er salige. Og hvad er så det? Lad mig citere undervisningen om den første af saligprisningerne:

At være salig "er at være lykkelig, fordi livet er lykkedes og fuldkommet, fordi målet er nået og Guds velvilje, glæde og fred fylder livet. Den ultimative lykke er sabbatshvilen hos Gud i kontemplationen af Guds skaberværk i dets oprindelige skønhed og godhed; freden og glæden i Guds rige og ved foreningen med Gud er Lykken. Når Helligånden formidler denne fred og glæde til et menneske, kan dette menneske prises salig midt i dette liv - også midt i prøvelser, lidelser og

smarter - fordi dette menneskes liv er målrettet hen imod Guds Rige og derfor allerede præget og fyldt af dets virkelighed.”

Den salighed kan blive din i dag.

Det er denne salighed, lykke, som Mesteren Jesus ønsker at formidle. Han ønsker, at lykken skal være fuldendt for os og netop derfor taler han om smerten: Smerten ved at rettes ud af vor selvtillid, smerten ved at blive misforstået. Men når vi rettes ud, træder vi frem i korsets billede, åbne og sårbare. Men korsets billede er også billedet af det, Gud skabte verden til, da Gud skabte alt med højde og dybde og bredde og længde, et stort kosmisk kors, et kosmos præget af Guds kærlighed, præget af Skaberordet, Guds Søn, præget af Ordet, som kaldte os til live og udsiger Gud som Skaberen og os som skabningen samtidig med, at det formidler Guds kærlighed. Det betyder, at den Gud, som i sit væsens dyb er uerkendt, uforanderlig og hel, kommer os nær som den, vi kan vandre med og have fællesskab med. Dette er korsets hemmelighed, og derfor er det, at Jesus siger, at hans disciple må tage korset op og følge efter ham, Mesteren. Sådan bliver saligheden vor, og den dybeste lykke, Guds Rige, begynder at folde sig ud i vore liv.

Discipelskab i Mesterens lys.

Et foredrag,

holdt første gang ved Krop-Sind-Ånd-messen i

Falkonercentret 2. februar 1997

Når en længsel efter åndelige værdier vågner i os, når tilfredsstillelsen af vore materielle og fysiske begær ikke længere kan give os en mening eller et mål i tilværelsen, eller når lidelse, smerte, sygdom, ulykker og død får os til miste orienteringen i tilværelsen og alt synes mørkt, men vi alligevel ikke kan affinde os med mørket og døden som tilværelsens endelige indhold, ser vi os om efter noget som kan give os en ny orientering i tilværelsen, en erfaring af livsfylde, mening og mål. Vi bliver søgende mennesker.

Under vor søgen vil vi møde andre mennesker, som kan blive vore vejledere, fordi de har gjort nogle erfaringer, som vi også synes at have brug for, og der opstår måske et elev - lærer forhold. I de store spirituelle traditioner møder vi dette: guru og hans disciple, staretsen og de russiske troende, som opsøger ham som vejleder, sjælesørger og skriftefader i klostret. Dette gælder også i dag. Der er også mennesker, som hævder at kende en nulevende oplyst mester, som de søger livs-vejledning hos. Videre rummer de store religioner også store lærere, hvis lære endog har fået universel betydning. For mange tamiler i det sydlige Indien er Sivam den egentlige guru bag guru, og i den kristne tradition er Jesus Mesteren - både som vi møder ham i forholdet til disciplerkredsene, som samledes om ham, men også i universel forstand, som vi skal se det senere, idet Logos, Skaberordet, er inkarneret i ham, Skaberordet som er den kosmiske lærer eller mester.

I Talminadu opfattes Guru som Gud for disciplene, ikke at Guru er Gud i en absolut forstand, men som en manifestation, en repræsentation af Sivam. Gud åbenbarer sig i Guru, men samtidig er der ingen tvivl om at Guru er et menneske, men vel at mærke et menneske, som har virkeliggjort forløsningen i sit eget liv. Der er også vigtigt at hæfte sig ved den kendsgerning, at der er mange Guru'er: Guru er derfor ikke Gud på de andre Guru'ers bekostning.

Med teosofien introduceres talen om mestre - inspireret fra Østens spiritualitet - i et vestligt spirituelt miljø. Annie Besant skildrer en mester således: "Et menneske, som har fuldkommengjort sig selv og ikke har mere at lære på jorden, som lever i et fysisk legeme på jorden for at hjælpe mennesker, som modtager elever, der ønsker at udvikle sig hurtigere for at tjene den og er villige til at give afkald på alt for dette formål." (The Masters, p. 50).

For Annie Besant er Mesteren det fuldkomne menneske, som i de forskellige religioner bærer forskellige navne, som symboliserer det fuldkommengjorte menneske: Mitra, Osiris, Krishna,

Buddha, Kristus. Hun hævder, at i kristendommen er Kristus brugt om det fuldkomne menneske som navnet på en tilstand snarere end på et konkret menneske. At det er det fuldkomne menneske, indikerer for hende, at, hvad mestrene er, kan vi alle blive. I den forstand er Mesteren en virkeliggørelse af, hvad der loves disciplene, virkeliggørelsen af det ideal, de stræber efter. De kan lære af Mesteren ved at praktisere, hvad Mesteren har lært dem. Der er tale om en daglig inspiration, men for Annie Besant kommer vi kun i kontakt med dem i samme grad, som vi renser os selv. Vigtig er også fremhævelsen af, at skønt intet hindrer mesteren i at gå ind i forløsningen, så vælger han af egen fri vilje og for kærlighedens skyld at vende tilbage i kødet for med sin kundskab at sprede uvidenhed, med sin renhed rense al forurening bort, med sit lys bortjage mørket og frigøre mennesker og samle dem om et fælles mål og en fælles lyksalighed (Ibid. p.1-2 & 44-45).

Der er i disciplens forhold til Mesteren en stærk forvandlende kraft. Hvis mennesker tager dette legemliggjorte ideal til sig og tænker det igennem, vil resultatet blive ædlere kvinder og mænd. Annie Besant siger: "Det er sandt, at mennesker bliver, hvad de tilbeder; det er sandt, at mennesker bliver ligesom det, de tænker på. Men dette ideal, det Fuldkomne Menneske, har i sig håbet for menneskeslægtens (the race) fremtid." (Ibid. p.46).

En discipel gennemløber iflg. Annie Besant en række indvielser, som hun ser symboliseret i Jesu liv: hans fødsel, hans dåb, hans forklarelse, hans Gethsemane og Golgata erfaring af at være forladt af Gud - for så endelige at træde frem som Kristus ved opstandelse og himmelfart.

Teosofiens forståelse af Mestrene spiller stadig en stor rolle i dag i en lang række grupper og bevægelser, hvor man lægger vægt på at samarbejde med Det store hvide Broderskab, Hierarkiet, de opstegne mestre. Andre har mere nulevende mestre, ja lader sig vejlede og inspirere af indiske guruer eller tibetanske lamaer eller europæere, som optræder som guruer og lamaer. Atter andre taler om oplyste mestre.

Selv hører jeg hjemme i den kristne kirke og dennes spirituelle tradition. Også i vor sammenhæng spiller åndelige vejledere en væsentlig rolle - og vi som er præster burde være åndelige mestre i vore menigheder, men må ofte se os overhalet indenom, hvad angår åndelig visdom af mennesker uden teologisk uddannelse, men som har en teologisk gave i ordets egentlige forstand, dvs. de har en dybtgående viden om Gud, en trosrelation, som har ladet dem erfare Guds kærligheds dyb og en forbundethed med Gud i kraft af Jesu Kristi nærvær i deres hjerter, og de lever ud fra denne erkendelse af Gud. Sådanne egentlige teologer er ofte bønnens kvinder og mænd; når de taler, taler de visdom, fordi den vokser ud af bønnens erfaring af samvær med Gud og ud fra stilheden i Guds nærvær.

Men hjertet i den kristne spirituelle tradition er Jesus som Mesteren; denne helt afgørende dimension af Jesu tjeneste er vokset for mig gennem de seneste år samtidig med, at jeg mere og mere har forstået mit liv som disciplens i relation til min Mester. Jesus er Mester på en måde, som svarer til forståelsen af guru i Talminadu og af Mesteren hos Annie Besant, men også på en måde som for mig at se transcenderer disse to forståelser af Mesterens væsen og følgelig giver andre dimensioner i forståelsen af, hvad det er at være en discipel af Mesteren, af Jesus.

Guru er et menneske, Mesteren er et menneske, og det er ligeledes klart i den kristne tradition og ud fra evangeliernes skildringer af Jesu liv, at også min Mester, kirkens Mester er et menneske. Jesu menneskelighed er uhyre central for forståelsen af, hvem han er, og hvad hans opgave er. Jesus talte om sig selv som menneskesønnen! Han er Én af os. Han er med den teologiske traditions ord Sandt menneske!

Der er heller ingen tvivl i den kristne spirituelle tradition, at Jesus er Gud for os i sin egenskab af Sandhedens lærer, sådan som guru er Gud for den tamilske discipel, eller ligesom Moses skulle være som Gud for Aron, for Moses havde jo hørt Gud tale og skulle lægge Aron ordene i munden, så at han skulle tale til folket på Moses vegne som Moses talte på Guds vegne. (2. Mos. 4.16: "Han skal være mund for dig, og du skal være gud for ham."). Men samtidig er Jesus Gud for os, for vi har erfaret mødet med Jesus som Mesteren som mødet med den, i hvem Gud er fuldkomment nærværende, udtrykt i Jesu ord: "Jeg Er vejen og sandheden og livet." Dette udsagn oplever vi, som i dag er Jesu disciple, som et udtryk for, at han netop er vejen, sandheden og livet i en udtømmende, endegyldig og universel forstand, som handler om Guds fuldkomne nærvær i denne Menneskesøn. Derfor har vi svært ved at følge en spirituel tradition som vil tale om flere mestre eller guru'er, som alle er gud for os - i alt fald hvis det betyder, at det er ligegyldigt hvilken guru eller mester, vi følger, eller hvis det betyder et endegyldigt, udtømmende og universelt nærvær af Ham, som er den, han Er, for dette nærvær oplever vi i vor Mester Jesus. Jeg kunne også udtrykke vor erfaring således, at så vidt vi ser det, er Jesus ikke bare Meter i betydningen, at han er udlært og derved har fuldkommengjort sig selv og realiseret sin gudsbevidsthed, men Jesus er vor mester på en sådan måde, at det er Gud, som i Jesus er vor Mester.

Disciplene omkring Jesus, mens han levede på jorden oplevede også Jesus som noget specielt, på grund af autoriteten i hans ord og autenticiteten i alt, hvad han sagde, fordi hans liv og handlinger svarede til indholdet af hans ord. Han var anderledes end de skriftkloge og præsterne, for han var Ét med ordet. Autoriteten udmøntedes også i kraften, Helligåndens kraft i hans liv; Jesus gjorde undere, som udtryk for det Guds riges nærvær, som han prædikede. Det var ikke kun Jesu disciple, som oplevede denne autoritet og autenticitet i hans ord og væsen, men for disciplene blev det så stærkt, at Jesus blev læreren, som de fulgte, lyttede til og orienterede livet ud fra.

Når disse første disciple af Jesus så tilbage over deres liv, var det som om, kaldelsen allerede var der ligesom før Jesus mødte dem. Det gælder f.eks. beretningen om Nathanaels kaldelse, hvor Jesus siger til ham, at han så ham under figentræet, før disciplen Filip havde kaldt på ham for at føre ham til Mesteren. Den oplysning fik Nathanael til at udbrude: "Du er Guds søn!" (Johs. 1,47-51). Og det er dette *før*, som rummer erfaringen af Gud selv som Mesteren i Jesus; det er dette Johannes udtrykker i prologen til sit evangelium med udtrykket "Ordet" = "Logos".

Ordet er ikke bare kommunikation, for Ordet er tillige, hvad det meddeler: "I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud... Alt blev til ved ham... I ham var liv, og livet var menneskenes lys." Ordet kommunikerer Gud, at Gud Er, og at Gud elsker; derfor skaber Ordet kosmos og os i dette kosmos; Gud er og Gud vil dele, hvad Gud er, med andre end Gud selv. Dette kalder vi skabelse. Gud skaber verden ved at tale, ved Ordet, og viser, at alt væren er af Gud, og at Gud Er uden at aflede eller hente sin eksistens fra nogen anden end sig selv. Vi ved at Gud er, fordi verden er til. I forholdet til kosmos er Logos det ordnende princip, Ordet er

tilværelsens logos; Ordet er Livet, og Livet er Lyset. Ordet meddeler Gud, Ordet er verdenslæreren, Gud er i Logos, det er Guds Ord, og Gud er så fuldt ud i Ordet, at Ordet er Gud i Guds henvendthed hen imod skabningen. Det er med andre ord som Logos og dermed som Jeg-Er-Den-Jeg-Er (dvs. Gud), at Jesus siger: "Jeg Er Vejen, Sandheden og Livet," og at ingen kommer til Gud uden ved ham, Logos som blev kød. Udsagnet er dermed mere universelt end eksklusivt.

Fordi Ordet er i Menneskesønnen Jesus, afsløres det at Jesus er Verdenslæreren, Mesteren. Derfor er det sidste, Jesus siger, inden han forlader jorden, at vi skal gøre alle folkeslag til hans disciple ved at døbe dem og ved at lære dem at holde alt det, han har befalet os. Jesus vil altså også efter at have forladt jorden fortsat være vores Mester eller guru. Dette virkeliggjordes pinsedag, da Jesus sendte os sin og Guds hellige Ånd, som den der skal minde os om Jesu ord og gerning, nutidiggøre dem og give os nutidige ord fra Jesus (altså hvad i traditionel kristen spiritualitet kaldes profeti, men som vi i vore gudstjenester under overskriften I MESTERENS LYS kalder Mesterens direkte tale eller inspiration).

Ordet som Skaberordet udtrykker Guds væsen som den, der Er, men også at Gud elsker; Gud er kærlighed. Dette udtrykkes i Johannesevangeliet med ordene: "Ordet blev kød og tog bolig iblandt os!" Altså Gud ikke bare kommunikerer sin vilje, men vælger ved Ordet at blive én af os, en Menneskesøn. Og det er i dette nærvær i menneskesønnen, at der i os tændes et håb om fællesskab med Gud, og fordi han var helt og fuldt menneske giver Jesu liv retningen for disciplivet, at blive som ham og i ham få del i Ordets fællesskab med Gud, være med i den kærlighed som strømmer mellem Fader, Søn og Helligånden i Treenighedens indre mysterium. Det er dette håb, som henter sin kraft fra beskuelsen af Mesteren og fra hans ord, som også er disciplivets dybeste motivator, men mere om det senere.

Det vidnesbyrd om at Gud elsker, som Mesteren lærer og med sit liv udtrykker i praksis, udfoldes i det afgørende træk i alle fire evangeliets billede af Jesus som den korsfæstede Guru eller Mester:

- Den korsfæstede Guru/Mester bekræfter Mesterens menneskelighed og radikaliteten af hans identifikation med samfundets tabere og udstødte, dem, som lider, ofrene for samfundets undertrykkende strukturer; han gjorde lidelsen til sin egen. Men mere end det: Han gik ind i vor lidelse som en lidelse og død, der er et udtryk for Guds vrede over synden (dvs. alt det i vore liv, der skiller os fra Gud og vor omverden, idet vi lever os selv nok og som var der ingen Gud at stå til ansvar overfor), og dermed i oplevelsen af at være forladt af Gud.
- Mesteren Jesus betragtede lidelsen som kulminationen af sit liv som den tjenende guru eller Mester.
- Opstandelsen gjorde Mesteren Jesus til liv for os, dvs. at Ordet er i ham for os! Han er lyset, som skinner i vort mørke, og mørket fik ikke bugt med ham.

* * * * *

Mesteren karakteriseres ved, at han tage imod disciple.

Og hvad er det så at være en discipel af Jesus? Hvordan bliver man en discipel af Mesteren Jesus?

Det begynder med at vi lytter til Jesus. Dernæst følger en fase, hvor hans Ord er så nødvendige, at vi begynder at orientere vores tilværelse ud fra hans ord og fra, hvem han er for os.

Dette er allerede et discipelskab; alligevel må det fastholdes at for Jesus var der større skridt at tage end at lytte til hans ord. Egentligt discipelskab begynder med, at Ordet fødes i vore hjerter, så at vi træder ind i Jesu umiddelbare og ukomplicerede forhold til Gud; Jesus kaldte Gud Far. En discipel af Jesus kender Gud som Far og ved, at hun eller han er et Guds barn. Men for at Jesus kan fødes i vore hjerter må vi have tillid til Gud i ham og omvende os, dvs. vende os om og gå i en ny retning i vore liv - en vandring sammen med Jesus.

Med denne nye fødsel forløses vor sande menneskelighed, den som vi netop ser i vor Mester. Vi opdager, at vi er skabt i Guds billede og lighed. Vi opdager vort hjerte.

Hjertet er vor persons hemmelighed; det er det symbolske centrum i mennesket, der hvor vores vertikale og horisontale orientering mødes, altså vore relationer til Gud og til verdenen og menneskene omkring os. Hjertet udtrykker det dybeste i mennesket, dets ånd, dér, hvor vi er åbne hen imod den åndelige og den jordiske verden. Hjertet er det, der bestemmer, hvem vi er. Oprindeligt var vi skabt i Guds billede, og når hjertet formidler kontakten til Gud og til verdenen omkring os, er denne Gudbilledlighed intakt, men hvor kontakten til Gud glipper, bliver hjertet delt. Når vi opdager Gud i Jesus og bevæges af Guds kærlighed i ham, så begynder vort hjerte at heles i relation til Gud, os selv og andre mennesker.

Et helt hjerte er et hjerte, hvori Mesteren bor. Discipelliv udvikles, som Mesteren vinder skikkelse i os, og vi bærer frugter omvendelsen værdig. Fordi Mesteren var sandt menneske, tør vi også håbe på at udvikle en sand menneskelighed som hans, fuldkomment åben hen imod Guds nærvær; dette udtrykte Jesus som et kald til at være hellig som vor himmelske Far er hellig. Eller det udtrykkes i et mere kollektivt billede: Hele discipelflokken er Jesu legeme og dermed Mesterens nærværs sted i verden i dag; derfor siger Jesus, at vi skal gøre hans gerninger, at Helligånden skal give os kraft i vidnesbyrdet om Mesteren, så at vor forkyndelse stadfæstes af Jesu nærvær i de undere og handlinger, som han inspirerer ved Helligånden.

Til discipellivet hører bøn og tilbedelsen, at søge Mesterens vejledning og at finde den i stilheden med Gud, den stilhed af hvilken ord af Guds Ord fødes i vore hjerter og således finder vej til andre mennesker, i samværet med andre disciple, i tjenende kærlighed, i opbyggelsen af et fællesskab med rette relationer til Gud og til hinanden: At ligne Jesus i det at turde være til for andre. Derfor hører det med til discipelskabet at acceptere lidelsen i Jesu efterfølgelse, i hvad der kunne kaldes Getsemane- og Golgata-erfaringer.

En discipel er levende optaget af sin mester, en discipel søger at ligne sin Mester, en discipel inddrækker Mesterens ord, så at de bliver en del af, hvem discipelen selv er, en discipel orienterer sit liv ud fra Mesteren. Men en discipel er stadig under oplæring; hun eller han er midt i en læreproces. Derfor kan en discipel ikke skråsikkert afvise andre disciples erfaringer, oplevelser, og forsøg på at udtrykke sin erfaring. En discipel har ikke patent på sin Mester; Mesteren er Mester for

flere - og hvis Mesteren virkelig er en verdenslærer må discipelen for alvor regne med, at åbenbaringen af, hvem Mesteren er, kan finde mange forskellige udtryksformer. En gang var disciplene ude for en meget oplysende begivenhed:

"Johannes sagde: "Mester, vi har set en uddrive dæmoner i dit navn, og vi prøvede at forhindre det, fordi han ikke følges med os." Men Jesus svarede ham: "I må ikke hindre ham, for den, der ikke er imod jer, er for jer."" (Luk. 9,49-50).

Som disciple har vi behov for vore meddisciples erfaringer - også deres som ikke er med i vores mindre og helt specielle discipel-flok. Ethvert søgende menneske, som begynder at orientere sig i livet hos Jesus, ønsker jeg at betragte som en meddiscipel - uanset hvor mange mangler, jeg mener at kunne finde hos ham eller hende. Og dog betyder det ikke, at jeg er ligeglad med, hvad en sådan meddiscipel eller i det mindste medsøgende måtte finde på sin vej, eller hvordan han eller hun vil udtrykke sine erfaringer. Som discipel af en Mester er jeg nødt til at være tro mod det, Mesteren har ladet mig erkende.

En discipel lader sig rense af Mesteren, for Mesteren taler sandhed til én. Derfor lader vi Jesu nærvær i os blive et lys, som også afslører vort eget mørke, som får os til at konfrontere vore skyggesider, se blokeringerne i vort forhold til Gud, vort medmenneske og vor medskabning. Dette selvopgør med hvad Bibelen kalder synd, er en uomgængelig nødvendighed i vort liv sammen med Ordet-Som-Blev-Kød! Uden dette opgør med mørket i os selv, træder vi ikke ind i den fase af discipellivet, som vil gøre os til åndelige vejledere for andre, guru med lille "g" og mester med lille "m".

Hvorfor har jeg betonet ligheder mellem kristen spiritualitet og Guru og Mesterforståelse samtidig med, at jeg har peget på udsagn, som kun dårligt kan forliges? Hvorfor mener jeg at have ret til at fastholde min Mester, Jesus, som den éne og sande Mester, som åbenbarer Gud, fordi Gud er i ham? Hvorfor orienterer jeg mig ikke ud fra flere mestre, fra det store hvide broderskab? Fordi jeg ikke mener, at det er rigtigt at have mere end én åndelig vejleder, ligesom vi får den bedste virkning af terapi, når vi følger lægens anvisninger og ikke henter evt. modstridende synspunkter forvirrende ind fra andre terapeuter.

Men anerkender jeg så ikke, at alle religioner og alle mestre dybest set ender samme sted, lyksaligheden hos Gud? Ikke umiddelbart, for lad os forestille os religionerne og spiritualiteterne som stier, der fører op ad et bjerg. Hvis alle religioner og mestre udtrykker samme sandhed, men på en forskellig måde, vil det betyde, at stierne mødes sammesteds på toppen. Men det kan vi jo ikke vide, førend vi rent faktisk står på toppen, eller når vi har fuldendt vort levnedsløb og da ser, om vi rigtignok er samme sted. Videre: Ligesom det kun er muligt at gå én sti ad gangen, kan vi heller ikke være disciple af eller følge to lærere uden at forvirres .

Jesus er min Mester, og for mig er Guds kærlighed så fuldendt åbenbaret i ham, at jeg ikke andet end kan tro ham, når han siger: "Jeg ER Vejen, Sandheden og Livet!" Derfor er det ham, jeg følger!